Viața studențească

Supliment

Planetă de Anul Nou

Ninge... Dar, ca să fim sinceri, nu ninge. Pentru că abia cînd e nevoie de decor, de atmosferă, se topește zăpada și e noroi. Totuși, din respect pentru simbol, proclamăm că se apropie Anul Nou și că... ninge!

Ultimele știri din gazete se întretaie cu ultimele felicitări de sănătate și fericire. Un bărbat moare cu inima grefată, moare dintr-o eroare a naturii, a chirurgiei și chiar a astronomiei; cînd sînt atîția alți bărbați care ar avea nevoie de o inimă grefată și la propriu și la figurat. O celebră actriță de film italiană e reclamată pentru bigamie, deci pentru două căsătorii realizate în două țări ale lumii; probabil dintr-o confuzie firească de actor obișnuit să-și joace fețele duble ale propriei sale existențe în... viața de toate zilele și pe ecran. Undeva, o fetiță moare de leucemie și cere oamenilor de pretutindeni ca în aceste ultime zile pe care le mai are de trăit să-i expedieze scrisori, cît mai multe scrisori... Numărul globulelor ei roșii scade mereu ca într-o jertfă adusă globulelor albe ale iernii.

Deci, ninge. Iar noi, aici, la întretăierea acestor știri, trăim frumos și sincer, ne trimitem telegrame și felicitări de Anul Nou, sîntem atenți unii cu alții, așa cum ar trebui să fim în fiecare zi. Pentru că, luat în sens strict intim, individual, evitînd decalogul calendaristic, un an nou poate începe oricînd, în orice clipă, în orice minut, în orice oră, în orice zi. Ne pregătim de revelion și încărcăm oglinzile cu privirile noastre, ca pictorii tablourile de culori. Acum, fiecare împrumutăm pentru trăsăturile noastre ceva din trăsăturile de penel ale lui Botticeli sau Rafael, și-l lăsăm pe Picasso pentru fețele noastre de toate zilele, și discuțiile noastre contradictorii. Nu lipsesc cadourile, pentru că ne aflăm în luna lor, așa cum ne aflăm într-o lună de miere sau în luna... albiturilor de bumbac! De, miracolul reclamei cu metaforele ei...

În sfîrșit, revelionul e improvizat și pentru fiecare, ecuația globului pămîntesc devine dintr-odată tot atît de deconcertantă ca un „ou... dogmatic" sau, dimpotrivă, simplă, „ca oul lui Columb". Dansăm în serpentine și confetti, transpirăm, deschidem ferestrele ca să ne răcorim și facem tuse convulsivă sau dublă pneumonie! Și vinul ajunge tuturor, pentru că unul dintre noi, student la Istorie, și-a adus aminte că ne tragem totuși din Daci.

Se stinge lumina și ne trezim singuri, fără partener, apți dintr-o dată pentru conversații și efuziuni lirice, și uneori triști că pe noi nu ne iubește nimeni. Doar îndrăgostiții ce mai trăiesc fericiți pe lumea asta, strînși unii în alții, în sărut, precum cele două emisfere de Magdeburg. Și afară ninge, zăpadă proaspătă cu litere albe de tipar, de la ultimele știri pe care ziarele noastre le publică nu o dată cu întîrziere. De pildă, din această cauză, unii dintre noi, mai grăbiți la festin sau mai grăbiți în somn, vor afla abia mîine dimineață, din ziare, că e Anul Nou.

Și afară ninge și ne întoarcem acasă frumoși și sinceri, pentru că așa ne stă bine. Și așa sîntem noi cei din partea asta a planetei, trăind ca în emisfera unui glob de cristal.

Adrian DOHOTARU

COLINDE SORCOVE CINTECE

colindă la fereastra barului „tosca"

Sculați, gazde mari,
Cinstiți gospodari,
Că sîntem obosiți
Și nedormiți
Că am fost și la „Tic-tac" și la „Albina"
Am colindat într-una.
Faceți cafele, negre și nes
Și coniacele puneți-le des
Că fără licoarea sfîntă
Nici broasca nu cîntă
Angoasa nu trece
Cu apă rece
Să fie fum, să fie familia
Aerul intermediar
Fetelor cu ochii cît lupele
Le-au crescut, de sedere, minijupele.
Incît simți un îndemn pentru filozofie
Ca o alergie,
Ah, spunem în cor, ah,
Timpul — e un zugrav
Ne scrie pe scaune, ne desenează
Gînditori rezimați de spetează
Pentru a fi găsiți aicea mereu
Piese unice de muzeu

colind pentru tanța și costel

In seara de-astă seară
Foarte-i seară mare
Costel s-a întors
Ca un crai frumos
A fost mult plecat
După cumpărat
Iată, ieslea-i plină
De tauri-lumină
Tanța îl privește
Și spre el grăiește
Cît ai fost plecat
Eu te-am așteptat
Neștiind cînd vii
Am făcut copii.
Tînăr Costel Crai
S-a aprins la grai
Care va să zică
Ai fost hărnicică.
Măre ce făcea ?
El îi arăta
Oglindă subțire
Pentru primenire
Uite eu așa-s !
Zise el din glas
Tanța se uita
Nici că îl credea
Tu mă duci cu preșu :
Așta-i Ion Băiesu

mini-colindă

Cum văd minijupele,
Doamne, întrerupe-le !..
De nu prinzi de veste
Trec și la neveste
Și-astea din țicneală,
Umblă-n pielea goală !

le chant de la sorbonne

(Traducere în ritm de colindă din franceza veche)

Ișcoală-ișcoluță
Tare ești drăguță
Că abia pornești
Și te și sfîrșești
Nici nu-nveți pe brînci
Ca ăia cu cinci
Ani (Trei trec ușor
Și ești profesor !)
Bine-ar fi să fie
Școală să se tie
Doar pe la chindie
Cînd e mai puțină
Ziua cu lumină.
Minteni lîngă cină
Igzamen să se pună
Unu la o lună :
Dac-o tot lungim
Pe trei ani pești
Cine ține minte
Ce-a fost înainte ?
Cît cu ce rămîi
Din anul întîi ?
Doi — într-o măsură-i
An de legătură
Către anul trei
Care, vrei — nu vrei,
Tot te-ntreabă ce-i
Urma-i cu bănat :
Igzamen de stat !
Stat-am cît am stat
Dar s-a terminat.
Fără nici un zor
Tot ieși profesor..
Școală-ișcoluță
Tare ești drăguță
Ești grăbită foc,
Școală cu noroc.
Cine te începe
Scapă cît zici : cepe
Ferice de-acei
Copii-copilei
Mîndri școlărei
C-au parte de noi
Profesori de soi
Vă urăm, urăm
Și vă colindăm
Să fiți fericiți
Și să absolviți
În anul ce vine
Să fie mai bine
La anul și la... doi ani !...

P S. Noi poate-am mai colinda
Dar ni-e teamă, zău, așa,
Că se termină școala...

colinda pirului

(Culeasă în Cetatea Banilor)
— Fragment —

La Craiova-ntr-o grădină
A prins pirul rădăcină
Il cam trag chemări străine
Rădăcinile-l țin bine
Rădăcinile-s adînci
Pirul se scoate pe brînci
Pling cinci fete — ochi ca mura —
C-au picat literatura
Bea Costică-n făgădău
„Piru, Doamne, pică rău".

Pirul zice : Mă gîndesc
Școală nouă să clădesc...
Clevetesc cei cu obidă :
Asta vrea și pir...amidă.

Rîde Pirul — rîs de domn
Risul lui — pir...amidon
„Ce vor, dom'le ? Ce cons... piră ?"
Piru rîde. Ei trans...piră.

colind pentru telecrainic sportiv

(Cîntec din buhoi sau topăitură din Cristianul Mic).

D-apoi zău și zău și zău
La mulți ani de Anul Nou
No, că-i ghine, că nu-i ghine
Tăt o naibă, tot rămîne
Omul în televiziunie.
Unu fiindcă n-are cal
A trecut-o pe fotbal
Ia mai ziceți din buhoi
Cum se cîntă pe la noi
Și de-o fi la nimereală
Lasă-l și pe Bilbilală
Ca să nu rămîn datornic :
Mulți mai ai, băditâ vornic...

cîntec de „stea"

„Steaua" sus răsare
Ca o taină mare
„Steaua" reînvie
Însă cine știe...
Magul Constantin
S-a întors puțin
Toată taina lui
Cui s-o lase, cui ?
Din oi fără baci
Turmă tot nu faci
Chiar cu Șt. Covaci
(Ce păscut anost
Cu baci care-au.. fost !)
Bine-ar fi să fie
„Steaua" să se suie
Sus pe cer și-abia
„Steaua" va fi stea...

FALSE CONFIDENȚE
sau scrisori nu tocmai originale

(de aceea multe din idei nu ne aparțin și o declarăm sub semnătură)

Eugen PATRICHE

Primind în absența colegului meu O. Păun (sau un Păun) sarcina de a mă ocupa cu corespondența venită la redacție, am încercat să rezum în aceste rînduri cîteva din scrisorile sosite cu prilejul Anului Nou din partea colaboratorilor și cititorilor noștri :

„Stimați tovarăși"

Citeam înainte cu mare destindere sufletească în paginile dumneavoastră rubrica de confidențe în care fiecare îndrăgostit își putea spune deschis și cinstit sub pseudonim păsul și ofu, cu condiția să fie student. V-aș ruga să nu încetați a continua această rubrică, chiar dacă tovarășii de la **„Fotbal"** au socotit titlul „Confidențe" mai potrivit pentru revista dînșilor, unde se strîng mai multe ofuri și l-au pus cu litere mari pe chenare verzi, de culoarea fierei microbiștilor. Fac această rugăciune pentru a putea primi un sfat competent. Dar iată ce mi s-a întîmplat. Sînt și eu student și îndrăgostit. Iubesc o fată de la Medicină, nu spun cine, că sînt timid. Așta e baiul. N-am îndrăznit niciodată să i-o confesez deși sînt toată ziua în preajma ei, că sîntem vecini. Pînă într-o bună dimineață cînd dînsa a preluat inițiativa, spre rușinea mea, și mi-a spus :

— Dragă, tu ai ceva pe suflet și nu vrei să mărturisești. Ia zi, de ce ți-s ochii atît de umezi ?

Am tăcut ca mielul...

— Vezi, nu vrei să spui. Dar eu știu. Așa cum spune și von Barensprung în „Untersuchungen zur Naturlehre des Menschen und der Thiere", cînd ochiul e întins de umori, globul ocular se bombează, pare a ieși din cavitatea orbitală și reflectă mai multă lumină. De aceea ți-s ochii atît de strălucitori !

Ce să vă spun, declarația ei m-a dat gata. Imediat, la sfatul unui coleg, am alcătuit o poezie în versuri moderne pentru a-i întoarce complimentul :

I-am scris :
„Ai ochi atît de mari și o guriță
așa de mică și drăguță
încît
dacă ți-ar veni ideea
să-ți mănînci un ochi
ar trebui cel puțin
să-l tai în patru".

Și acum intervine drama. Fata tare s-a supărat, spunîndu-mi că n-am talent și m-am inspirat de la un autor bine cunoscut și deci sînt un impostor. Vă rog foarte mult să mă ajutați, că sînt în mare ambaras. Cum să dau ochii cu ochii ei acum ?

Aștept răspuns
An. ONIM

Dragul meu An. Onim ! Dacă vrei cu tot dinadinsul ca fata să înțeleagă iubirea ta nu mai face greșeala de a scrie versuri proaste deranjîndu-i concepțiile estetice. Sînt și așa destui cetățeni care scriu poezie în presa noastră. Imaginează mai degrabă căi mai directe, așa cum făceau strămoșii noștri cavaleri din Evul mediu mai puțin dotați pentru arta trubadurilor. Vorba francezului : mais ou sont les neiges d'antîrt...

Ca un ecou la serialul „Orizontul vizitelor nepămîntene", un corespondent al nostru ne trimite povestirea de mai jos, pe cît de lapidară, pe atît de revelatoare :

Așteptam sosirea anului nou împreună cu familia și cu cîțiva buni prieteni. Ca de obicei, ne-a apucat miezul nopții discutînd despre posibilitatea ca în anul ce se anunță să primim, în sfîrșit, mult așteptata vizită a extratereștrilor, în existența cărora am încercat să-i conving pe toți să creadă. Cînd, aproape simultan cu sunetele orologiului, s-au auzit trei bătăi în ușă. Exact trei. Cine să fie ? Evident, nu mai așteptam oaspeți la ora asta. Mă duc să deschid. Un omuleț scund și gelatinos, cu trei ochi dispuși de-a curmezișul frunții și o singură gură ca o despicătură situată în partea de jos a cavității nazale, aștepta în fața ușii. Purta un costum metalic încheiat cu vreo două sute de nasturi și copci, lucru nu prea greu de realizat dacă mă gîndesc că avea trei mîini. Mîini obișnuite, ca ale dumitale și ale mele, deci nimic ciudat.

— Bună seara, spune, cu o voce cam peltică.

— Bună seara, răspund. Cine ești dumneata ?

— A, un marțian, zice. N-aș putea petrece și eu revelionul la dumneavoastră ?

— Cum să nu, poftim...

Mărturisesc, ne-am simțit foarte bine în compania lui. A fost foarte volubil, mereu dispus să povestească o anecdotă veche și a băut pe întrecute, fără să fie deranjat de statura sa cam scundă — vreo nouăzeci și cinci de centimetri. Dimineața, după ce golisem toate sticlele, și-a luat rămas bun foarte politicos și a pus punct pasionatei noastre discuții despre viața extraterestră, convenind cu amabilitate că pe Marte nu există de fapt viață și totul nu e decît o invenție a scriitorilor dornici de succes.

Asta e tot.

UN ULTRATERESTRU

Pentru „Poșta redacției" am primit și următorul fragment de roman alegoric kafkian din partea unui cunoscut dramaturg :

PISICA ȘI PĂSĂRICA

Compunere

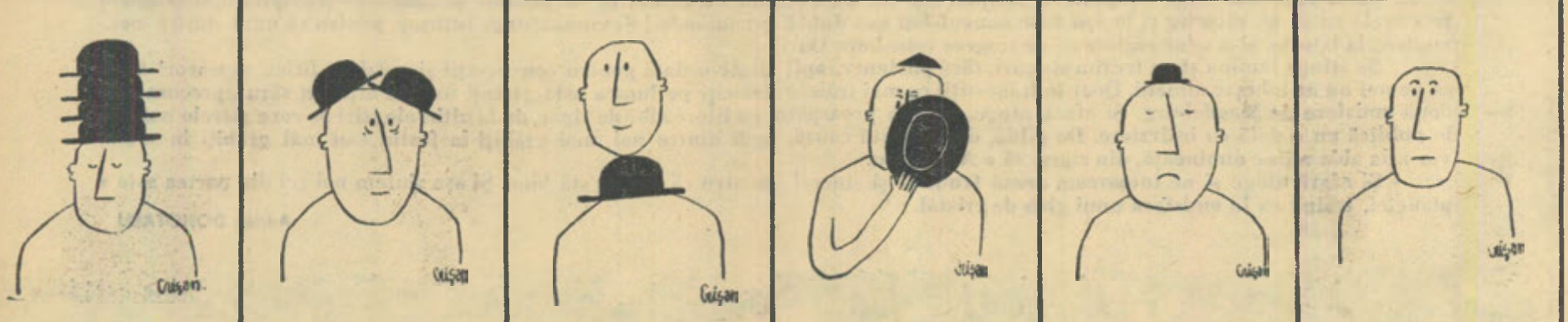
A fost odată o fetiță bună. Într-o zi a găsit lîngă un gard o păsărică înghețată săraca de frig. A încălzit-o în palmele ei și a vrut să-i dea drumul, dar cînd păsărica era cît p-aci să zboare fata s-a răzgîndit și a vîrît-o în poșetă, unde micul animal se sufoca de asfixie. Motivul era însă bine întemeiat, căci la colțul străzii apăruse o pisică. Fata se gîndise just că prudența e mama prevederii. De aceea s-a adresat pisicii ca și cum nu s-ar fi aflat o păsărică în poșeta ei și nici gura nu i-ar fi mirosit :

— Bună ziua, domnule cotoi !

— Bună ziua, fetițo, ce mai faci ? — răspunse calul și, în grabă, o mîncă pe fată din cap pînă la sandale. După care hipopotamul își văzu de drum sătul ștergîndu-se pe mustăți și păsărica, liberă în sfîrșit, își luă zborul din poșetă.

Alecu OLIMPIU
(colț cu Piața Romană)

OMUL SE CUNOAȘTE DUPĂ... PĂLĂRIE

PRECAUT | NEHOTĂRÎT | DISTRAT | TIMID | AVAR | UITUC

COLINDE SORCOVE CÎNTECE

sorcova

(la asistentul de lingvistică)

Sorcova,
Vesela
Vă salut,
Să trăiți,
Să vă aducă Anul Nou
Un Renault
Cu șa de aur
Să vă văd mare ca Graur,
Să faceți o nouă școală
Cea mai antistructurală,
Cu lexeme line,
Sintagme puține
Să priceapă toți studenții.
Poeții și repetenții
Să vă pună trei portrete
La „Albina" pe perete
Să fiți căutat de fete.

Dar vă rog mai înainte
Spuneți două-trei cuvinte
Să ne bucurăm și noi
De vacanță
Fără restanță
Că sîntem lingviști profani
La anu și la mulți ani!

sorcova de trecut la examen

Sorcova
Vesela
Sorcova la mine
Veselia la dumneavoastră
Sînteți tare ca mărul
Iute ca oțelul...
Scuzați-mi expresia
Așa se zice... Știți, tradiția...
Cum? Am venit prea devreme?
Ca Nică... Nică fără frică?
A, al lui Ștefan a Petrii!...
Am vrut să fiu primul
Ca să vă conving de stima
și prețuirea mea
Sînteți cel mai mare profesor,
Cel mai iubit...
O, nu! N-am lipsit de la nici
un curs
Tocmai de la geometrie?!...
Cum?...
. . . . . .
Uite drăcie, domnule! Iar
am încurcat-o! Asta era
de tehnologie...
Brrr! Frig al dracului!...

sorcovă de îndrăgostit

Text de muzică ușoară pentru un cîntec de Prosteanu

Sorcova
Vesela
Nu te supăra pe mine
Nu te supăra
Că eu te iubesc pe tine
Ca o stea.
Nu ți-am scris că n-am putut,
Am fost pe teren,
Ești ca florile de dud:
Plină de polen...
Și-am scris vorbe pe zăpadă:
Te iubesc, a-a-a-a, te iubesc
Fulgi au început să cadă,
Ce pitoresc!...
Duba-duba-duba-dub!
Ne-am luat de brat fericirea,
Eu te sorcovesc.
Ani mulți, ani mulți, draga
mea
Te iubesc, te iubesc, te iubesc...
Hop!

descîntec

(de spus în noaptea Anului Nou și de folosit tot anul pentru făcătură de poezie).

Ia metafore de la 99 de frați
În volume îmbrăcați, de critici
lăudați
Stropește-le cu sinonimie,
Descîntă-le să semene a poezie
Taie verbele, sterpele,
Că așa ai aflat că făcea
Breton
De ți l-ai ales sfînt și domn
La sfîrșit pune sare pe rană
Ceva despre condiția umană,
Despre Eu și despre soartă,
Că se poartă
Trage-i un motto din psaltire
Cu schepsis subțire
Nu te uita că nu se leagă
Cu minunea-ntreagă
Și fii atent cînd o botezi
S-o binecuvîntezi
Cu nume de apă, din țara arabă,
Cu nume de om, de la Vavilon.
Semneaz-o Ionescu. Vasile,
Popescu
Cum vrei să-ți mestece gloria
Lumea și istoria.
Fugi la o gazetă, pe scara
secretă,
Izbește-te-n piept, cere sfîntul
drept.
Poate se brodește și se
nimerește
Să-ți intre bucata, în pagina
patra
Dacă s-a-ntîmplat, redactor
ciudat
Redactor șasiu
Ptiu, ptiu, ptiu.

proverbe după... cinci pahare

Ce naște din pisică mîine va
fura un bou
Cîinele care latră ajunge
departe
Mița blîndă sapă groapa altuia
Cine se scoală de dimineață
șoareci mănîncă
Vorba e de argint dar zgîrie
rău
Găina bătrînă la nevoie se
cunoaște
Cine s-a fript cu ciorbă
nu mușcă
Prietenul nu se caută la dinți
Cine fură azi un ou îi șade
bine cu drumul.
Cu răbdare caravana trece
Capra sare masa dar tăcerea e
de aur
Cînd pisica nu-i acasă face
zeamă bună
Cînd doi se ceartă, iada sare
casa
Buturuga mică suflă și-n iaurt
Calul de dar nu merge de
multe ori la apă
Surdul nu le-aude, iar al treilea
cîștigă
Unde-s doi, șoarecii joacă pe
masă
Brînza bună răstoarnă carul
mare
Cine fuge după doi iepuri
mălai visează
Ulciorul e cel mai bun bucătar.

BALONUL E PĂTRAT
cronica unui om sănătos

Nu înțeleg de ce se face atîta caz de fotbal. Pînă și la înmormîntarea lui socru-meu... Unul din gropari era rapidist, celălalt stelist. Unul arunca pămînt pe sicriul răposatului, celălalt îl scotea... Că mi se ridica părul în cap de groază. Parcă îl vedeam pe socru-meu sculîndu-se din sicriu și începînd să strige: „Hai, Progresul". Și pe soacrămea făcîndu-și crucea reglementară: „Ci taci, omule, măcar acum că ești mort, gîndește-te că ești brașovean..." Făcuseră o groapă pătrată... groparii, firește: unul săpase pe-o latură, unul pe alta — egal, să n-aibă vorbe. De-aici mi-a venit ideea cu pătratul. Totul e pătrat, domnule, v-o spune un om complet sănătos, adică unul care s-a vindecat de toate bolile astea. Totul e pătrat!

Să luăm bunăoară terenul: dacă joci fotbal îți dai repede seama că e pătrat. Uitați-vă la jucătorii noștri: unul aleargă spre poarta adversă, altul spre tușă. Primul are mingea. Cînd ajunge lîngă poartă, trimite în „diagonală" celui de-al doilea. Acesta „transmite" balonul, de-a latul, fundașului de pe tușa cealaltă, care pornește în „stil Sătmăreanu" tot în „diagonală" spre colțul oblic, de unde face aceeași figură, trimițînd mingea exact unde trebuia să fie el.

Sau să luăm poarta. Zic unii că e mai lată decît înaltă. Fleacuri. Închipuiți-vă că sînteți Sasu. Mingea e la 11 m. Îți faci vînt, te uiți la poartă, calculezi în gînd cu cît e poarta mai lată decît înaltă și șutezi drept în diferența asta. Și vezi că portarul prinde mingea. Și de fapt ce se întîmplă? Sînt, nu o poartă, ci 2—3 porți pătrate. În felul ăsta poftim de mai marcă gol de la unsprezece metri.

Se tot zice că balonul e rotund. O vorbă acolo... Rotund pe dracu! Cînd echipele noastre pierd, i-auzi pe antrenori: Ce vrei, domnule, balonul e rotund... Hă! Păi dacă ar fi rotund n-am tot pierde. Am mai cîștiga și noi. Ne-am califica, măcar în cupa combatanților din 1916.

Eu așa zic: pe fotbaliști să-i punem în niște rame pătrate și să-i atîrnăm pe pereții exteriori ai clădirilor, acolo unde joacă puștii rișca... Iar noi să ne vedem de treabă pe la casele noastre. Că fotbalul... o fi el ca rîia, dar să știți că rîia nu se ia de la oameni cumsecade...

Eu atît am avut de spus.

SORCOVA ÎN PROZĂ

Sorcova, vesela, să trăiți tovarășe profesor și să vă dea tovarășul doctor de la policlinică sănătate și motivări pentru absențe așa cum mi-a dat și mie; să trăiți tovarășe profesor, tare ca piatra din care a făcut Slavici „masa tăcerii" dar să vă înmuiați cînd e la o adică să ne dați și nouă cîte un „cinci", nu mai mult, și vă făgăduim să vă trecem în cartea de aur a inimii noastre tinerești care uită necazurile și cum ne-ați sorcovit de-atîtea ori la examenele ce cu onoare conduceți, sorcova, vesela; să trăiți tovarășe profesor și să vă mărească leafa să vă luați mașină cît mai repede, să mergeți pe serpentine cu o sută pe oră și cu gîndul la mine, sorcova, vesela, tovarășe profesor, așa cum mergeam eu în tramvai cu gîndul la dumneavoastră și m-a găsit controlorul fără, sorcova vesela, tovarășe profesor.

Și să trăiți și voi, dragi colegi, să trăiți moderat, să puneți mîna pe carte și să mai lăsați sorcova vesela de la căminul de fete unde stați pînă seara la 11, din care cauză fetele întîrzie iar voi vă... sorcova vesela cu portarul pînă la 12 noaptea în fiecare noapte ca la acest An Nou și la mulți ani. Și să trăiți și voi, dragi colege de grupă și de an, și de acum un an care sînteți acuma în anul trei și vă uitați de sus, de parcă ați uitat că am fost colegi și că nu v-am... sorcova vesela niciodată la ședință, deși învățați mai bine decît mine, ceea ce era o dovadă de lipsă de respect și greșită înțelegere a teoriei emancipării femeilor, emisă de marele Darwin, primul istoric darwinist. Să trăiți, dragi colege, și să vă măritați cu băieți buni care să știe estetică și croitorie, să aibă și ceva bani ca să vă la haine mai lungi, că vă e frig la genunchi... Și să trăiți și voi, dragi colegi fruntași la învățătură, pentru care am cel mai mare respect deosebit, căci de la voi am... sorcova vesela de cîteva ori la examen și am luat un cinci și o să mai iau cu ajutorul iuțelii mele de mînă și al nebăgării dumneavoastră de seamă. Sorcova veselă și tu, Năicâ, prietenul meu de sorcovează și de „morcovează", vorba marelui scriitor englez Arthur Renard, căci tu ești oglinda mea și dublul meu, așa cum a zis Dostoievski în „Azilul de noapte"... sorcova vesela.

Și să trăiască și părinții mei buni și cei adoptivi care îmi dau masă și casă pe cheltuiala statului, pe care eu o să am grijă s-o răsplătesc cu dobîndă la anul și la mulți ani, iar taica vreau să nu fie supărat pe mine că am rămas și eu o dată... sorcova vesela, căci așa e aici la facultate, în fiecare an rămîne cineva de sorcovă cu schimbul și anul ăsta am tras la sorți cu zarurile și am avut ghinion, mi-a căzut numai patru-patru și patru-trei, așa că mi-a venit și mie rîndul să fac de serviciu la sorcovă și am rămas de bună voie, fără să mai mă duc la resorcoviri așa cum fac unii ca să pozeze. Și pentru că veni vorba, să trăiesc și eu, păi de ce numai Năicâ, să trăiesc nici bine, nici rău, uite-așa ca pînă-acuma, să am de toate și să iubesc sorcovele, fie ele chiar cu flori mai minifiorate, și să mai merg și eu la un meci de box să-l văd pe nenea Mariuțan tare ca piatra cum a trăit și-a îmbătrînit ca și alți fotbaliști. Să trăiesc și eu și să nu mai trag la loz în plic doar „mai trage-o dată" ca pînă acum, și să nu vă mai legați de mine care știți că sînt nervos și cînd mă supăr fac... sorcova vesela, mai ales dacă sînt după un pahar de... sorcova vesela, care bucurie cît mai des să fie. Așadar, încă o dată, adică pe englezește twist-again, să trăiți cu toții și să dea sorcova veselă să se împlinească tot ce v-am dorit, ca și un necaz mare cui știu eu, că e băiat bun, și la anu și... vedem noi.

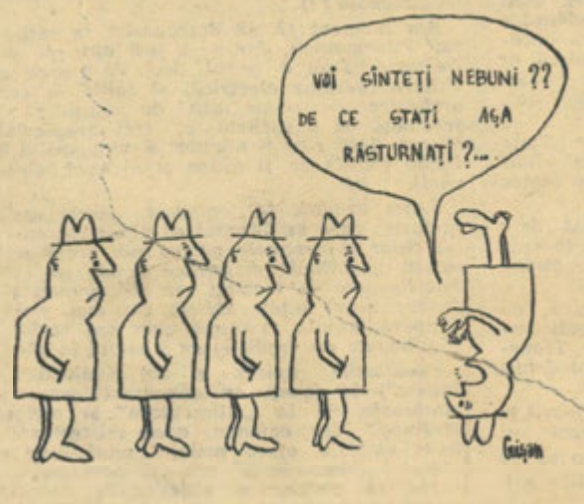
SPORTIVE

ARBITRII...

— Eu fluier tot ce văd!

CRONICARII...

DIRECȚIA TEHNICĂ...

— Balonul e rotund! Atunci de ce...

COMENTATORII SPORTIVI...

— De la distanța la care mă aflu...

HAHAHI '67

PAGINĂ REALIZATĂ CU COLABORAREA STUDENȚILOR IEȘENI

SORCOVA

Sorcova,
Vesela
Să trăiți
Să-mbătrîniți
Ca un pom
Ca un pin
Lîngă garduri
La cămin
Dac-o să mai stați
Pînă înghețați
Să trăiți
Să-ntineriți
Să puteți umbla
Pe unde ne-o muta
De la Agronomie
Că nimeni nu știe
„Seringa" s-apară
Nu la primăvară
Echipa cum e
S-o vedem în B
Tare ca piatra
Iute ca săgeata
In anul ce vine
S-auzim de bine
Reuniuni s-avem
Formațiile să le vedem
Nu-n spectacole de gală
Nici ediție festivală
Ni s-a spus și data
Cînd clubul e gata
La anul și la mulți ani !

LUNI

„Nu glumesc dragă. Vorbesc foarte, foarte serios. Trebuie să iei apă neîncepută, să pui jumătate cantitate sare și jumătate făină, să prăjești turta, să o mănînci și noaptea îl visezi.

Zău, tu !"

Hotărît lucru, nu pot rezista tentației. Tot căminul face așa. Îndeplinesc ritualul și mă culc convinsă că voi visa. E Sfîntul Andrei. În noaptea asta fetele își fac de „ursită". Nu, nu va ști nimeni în afară de... jurnalul meu.

MARȚI

Încă nu mi-am revenit. Am visat ceva grozav : cu șerpi, cu ape mari, cu colegul meu T. M. care aluneca pe deasupra unor istorii de literatură universală și se lăuda că va lua toate examenele cu „excepțional", am visat pînă și ochelarii bunicului, dar... nici un Făt-Frumos. Of... și azi am trei seminarii. Parcă aud : „să ne vorbească acum tov. S. C. despre lemn și semnificația lui".

MIERCURI

Ca să vezi ce înseamnă presimțirea. Am vorbit despre „semnificație" și m-am ales cu un „semn" în caietul asistentului. Vreau să citesc. Nu pot. Colega mea M. își piaptănă pletele și scutură din cap, difuzorul cîntă. D. plînge, iar R. se distrează fluierînd băieții din fața căminului.

De undeva, de la etajul superior plouă cu iaurt și crizanteme. V. intră în cameră, izbește ușa și... imposibil de măsurat capacitatea debitului verbal.

„Vai tu, l-am visat. Era îmbrăcat cu un palton albastru și avea niște ochi verzi și un păr negru, negru.

Sînt fericită".

Abia mă abțin să nu-i strig că minte, că am mîncat și eu turta aceea blestemată dar n-am visat

nimic. Mă învață cum să fac la anul ca să-l visez. Trebuie să-i ascult sfaturile cu „atenție".

Parcă pisica ar mînca de două ori oțet.

JOI

Merit „felicitări". E „ceva" să afirmi cu seninătate că din opera lui Alberto Moravia ai citit „cartea aceea cu coperți galbene". Asta... pentru „delict de onoare". Oare ție nu ți-e rușine să spui asemenea prostii, fato ? Gata, sîmbătă nu te mai duci la film, iar duminică vei citi „Istoria filozofiei", vol. I. Nu-mi spune că ai fost obosită. Asta n-ar fi o scuză. Și... dacă mai stai bosumflată... A, ți-a trecut !...

Strada Lăpușneanu. Tinerețe, rîs, fulgi mari de zăpadă. Dintr-o vitrină îmi zîmbește complice și ușor ironic M. Sadoveanu. Mă înroșesc și las capul în jos. Am încercat să fur „strada" lui. Am vrut s-o văd așa cum era cînd „Venea o moară pe Siret".

VINERI

Seminarul de Istorie a literaturii. Am întîrziat. „Șeful" îmi declară că „simțea nevoia să mă vadă". Am să-i lipesc pe spate o hîrtie cu „închiriez idei" sau mai corect „mașinismul și oamenii mașină". Citesc versurile unui coleg. Imaginile îmi zgîriie retina. „Dragostea mea e ca pîinea caldă cu unt". Aș fi de părere să mai adăugăm ceapă, usturoi, piper, sărutări, zăpadă și... dar pentru început ajunge.

Vreau să scriu ceva, ceva deosebit dar... sînt în criză de idei. Parcă-l văd pe „șeful sectorului suflete" încruntîndu-se. Iar n-ai adus materialul !? Mă trec fiori și simt că mă fac mică, mică. Urmează glacialul „mă așteptam" și o privire albastră de după ochelarii verzi. După aceea... indiferență totală subliniată prin elogii aduse celorlalți.

„Și atuncea mi se pare
Că pe cap îmi cade cerul".

SÎMBĂTA

Merg la dans. Da, nu încerca să-mi reproșezi că n-am citit decît 6 cursuri la Universală, că n-am răspuns la toate seminariile. Vreau să merg la dans. E clar ? Și mai lasă figura asta gravă. Tu ești tot un ou, dar un ou cu conștiincios. Ce vrei să insinuezi ? Crezi că greșesc chiar atît de mult ducîndu-mă ? A, nu îți place că merg singură. După părerea ta ar trebui să învăț sau să-i scriu lui R.

Află, draga mea, că m-am săturat de tine, de R., de capriciile tale și de rigiditatea lui. Și apoi... gusturile nu se discută, nu sînt „universale".

. . . . . .

Nu mă întrebi de ce m-am întors ? Dacă nu mă întrebi, îți spun. Cum a început dansul un domn a venit și „Mă numesc M. N., sînt în anul IV la Industrie ușoară. Îmi place mult rochia dumneavoastră. Ați văzut toate filmele de săptămîna aceasta ? Dar luni nu mergeți la un film ? Pot veni în cercul dumneavoastră ?" Mi-am luat paltonul și...

DUMINICĂ

Mi-a scris R. Vine cu accelleratul de 1⁰². Mă duc la gară. Colegele de cameră mă privesc cu neliniște și mă întreabă dacă nu am febră. Nu, n-am, dar mă duc. L-am întîlnit. Cobora cu o domnișoară căreia îi ducea amabil bagajul. L-am așteptat și... iar frînturi de gînduri, de cuvinte. Niciodată nu va renunța la aparența de superficialitate ? Cine ne-ar vedea și-ar închipui că el m-a așteptat. Și ce ? Eu n-am dreptul ? La cămin îmi sărută iar mănușa și... te iubesc, nu te iubesc, luni am antrenament, marți repetiție, miercuri... ne întîlnim sîmbătă.

Una, două, trei... șapte zile.

— Hîc ! Mitică, beți criță am mai văzut, beți turtă și mai mulți, dar beți lapte, niciodată !

— Să-ți aducă Moș Gerilă o cărticică, puiuțul mamei ?
— Nu dragă, mai am una !

Și așa se distra tineretul pînă la tencuială, toată noaptea de duminică spre... joi !

Cinel-cinel : Și dacă nu ți-aș fi spus să nu te lăcomești la mîncare, că aștia nu dau nimic pe gratis !

CRONICĂ RIMATĂ

IARNA

Iarăși iarna cu capricii
A-nceput să se coboare
Unii se întreabă, dacă
Cu permis de debarcare

A venit chiar cu pretenții
Și nu poți să i le-alungi
Cere-n funcție paltonul,
Cere fustele mai lungi

În văzduhul plin de basme
Fulgii hoinăresc în cete
Vezi năsucuri prin ferestre
La căminele de fete

El și Ea, privind nostalgici
Timpul rupt din calendare

Se gîndesc să-i ceară toamnei
O re-reexaminare

De-ntîlnirea de-astăvară
Și-amintesc bătrînii tei ;
Acum dezbrăcați de frun.
Au rămas stingheri și ei

S-o transmită-n nemurire
De acord și Ea și El
Au săpat adînc pe-o bancă
„Te iubesc, al tău : GIGEL".

Doar părinții plini de grijă
Rătăcesc pe vreo străduță,
Văzînd îndrăzneala iernii
Se gîndesc la săniuță.

Pe cînd iarna cu capricii
Peste tot stăpînă-i iar
Trist privesc îndrăgostiții
Pripășiți la seminar...

Nicolae ROGOBETE

FANTEZII... CU FARFURII

Adamo își fredona (în astmatice condiții tehnice) balada iernii, odată cu hora plină de neastîmpăr a crîmpeielor de iarnă cernute printre pene de vînt.

Se lăsase o noapte calmă ca o felie de pîine neagră unsă cu untul picurat din calupul lunii... Și pe cînd amintitul diseur era la „lele, lele", iar eu contemplam tabloul țesut dincolo de fereastra „îndoită"... între coroanele răvășite a doi tei, apăru o formă ciudată strălucind „fără luciu" în uimirea lunii. Necrezuta apariție înainta periculos, evoluînd de la farfurie la castron, lighean, cazan, cadă, pînă cînd la cîțiva metri se arătă în toate dimensiunile sale. Era mare, atît de mare încît puteai „servi" în ea toată mîncarea studenților pe-o săptămînă (mai rămînea loc și pentru bucătari și administrator) și cu puțină bunăvoință ar fi încăput și cineva de la serviciul social. (Adică domniile lor de ce să nu fie luați în... „farfurie", că tot dau așa de rar pe la cantina Copou).

Era exact ceea ce reușise să fotografieze „Viața studențească" pentru numărul 41 (poate chiar aceea), numai că avea două torți și parcă nu scotea fumul acela misterios.

Un fragment din „tinichea" fu inundat de-o lumină difuză, ciudată, nepămînteană și în tăcerea înghețată de așteptare răsună o muzică divină ca o catifelată mîngîiere pentru timpane.

Cînd muzica încetă, o voce caldă, gravă, cu accente străine, se auzi. „Aici stația de radioamplificare a complexului... astronautic F.13. Transmitem o emisiune «locală» pentru studenții Terrei".

Voi încerca să vă redau crîmpeie culese febril în cele 10 minute „care au zguduit complexul" cu pixul meu „Flaroplast" și care probabil o să vă zguduie și bunele dv. intenții ce le aveți în privința misteriosilor soli.

Stimați învățăcei, de cîteva veacuri stăruim în acest sistem, urmărindu-vă cu interes strădaniile umaniste și politehnice, încercînd să pătrundem în cotidianul dv. spiritual.

V-am văzut căscînd, dar rezistînd eroic la unele seminarii proaste, pline de „plictis" și mai ales în „alte" cursuri nu prea... deosebite. Vedeți, la noi „facultate" provine etimologic de la „facultativ" și noi venerăm etimologiile, le respectăm cu sfințenie. De fapt, nici dv. nu vă puteți plînge că nu sînteți... „etimologiști".

Sînteți atît de preocupați, mereu aplecați asupra „cărților", și aceasta nu numai în sesiune. Desigur, e un lucru care merită toată stima. (Apropo ! De ce unele „cărți" le citiți cu creionul în mînă, iar altele cu bancnote ? !).

Am încercat să vă descoperim în sălile Operei sau Filarmonicii, dar ne-a fost aproape imposibil. Se vede că nu e genul dv. Vă atrage mai mult chitara (desigur electrică) și sălile în care cîntă orchestra cu nume atît de cosmic : „Meteor" freamătă ca o rachetă cu trei trepte la start. (Poate, dacă s-ar fi adaptat și violoncelul la priză, Pablo Casals ar fi ajuns și el tord, chit că era chel).

V-am urmărit în tramvaie, „acele caricaturale farfurii" care au început să enerveze cu zgomotul lor chiar și sistemele vecine sub vraja selenarului satelit „debitînd" magnifice tirade de statornicie. Specimenele de celălalt sex (le spuneți și fete și femei; n-am înțeles de ce) sînt mai ardente, mai temperamentale și (după cum am reușit să aflu din bogata dv. tradiție) au o coastă în plus.

Căsătoriile (unirea a doi indivizi „de sex invers") le faceți cu concursul comunității, cu Ambrozie de la „Alimentara" și strigăte „din străvoși" Iar cafeaua, acea misterioasă și tulbure emulsie, oferă prilejul unui lung extaz în templul „Amandinei" sau „Crizantemei". Am încerca să continuăm observațiile noastre, dar... vedeți, pregătim și noi Revelionul. Poate altădată. Pînă atunci... La mulți ani, dragi învățăcei !

Ion MIHAIL

SFATURI PENTRU REVELION

...dacă în timpul petrecerii simțiți că prietena dv. vă calcă pe picior, puteți fi îngrijorat, înseamnă că balanța amabilității dv. înclină spre partea... vecină.

...dacă petreceți revelionul la cantină, aprovizionați-vă din timp cu tacîmuri, cele care vi se oferă s-ar putea să nu le puteți folosi.

...dacă friptura care vi se servește la cantină miroase a oaie, fiți siguri că e de porc, poate tăvile au mai păstrat mirosul din zilele precedente.

...chiar dacă lumina se stinge de mai multe ori în această noapte, miezul nopții n-a fost decît o singură dată.

...nu uitați, promisiunile din această noapte se-ntîmplă uneori să nu dureze... „La mulți ani !"

EPIGRAME

UN CHIULANGIU

Ce să-mi aducă noul an
La seminarii și la curs ?
Modificări noi în program :
„Să fie cu... orar redus".

UNUI MEDICINIST

Stînd cu oasele în mînă
Zi și noapte-nvață bietul !
Iar acum după o lună
Poți să-nveți pe el scheletul.

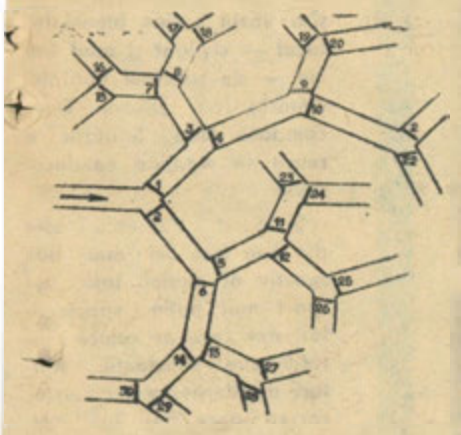
REBUS

FIRUL ARIADNEI

Imaginați-vă că trebuie să ieșiți din acest labirint pe ale cărui uși există niște indicații enigmistice avertizoare.

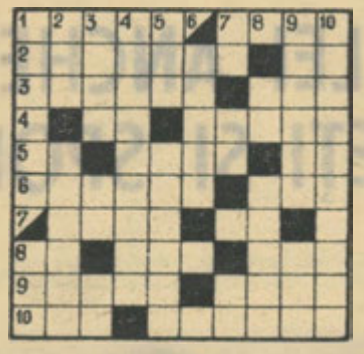
Dezlegînd corect problemele nu va trebui să treceți decît prin patru din cele 30 de uși, pentru a găsi calea salvatoare.

Inscripțiile pe care le-am copiat de pe uși le redăm mai jos în aceeași ordine numerică, urmînd ca dv. să ne anunțați ce numere au cele patru uși salvatoare. Premii... surpriză.

1 NNNN BE (4,2,1)
2 IRR NT (3,
3 L AE (3,2)
4 ER BR (5,6)
5 I/R LR (7,6)
6 AR ZAAZ (6
7 MRG
8 TO CC TR (8-2,
9 TE T (4-2,4)
10 T S G (2,6)
11 L KT (7,7)
12 AR AE A (7,1,4)
13 i AR (7,2,5)
14 (3,2,6)
15 CCLL A (11)
16 HH (6)
17 St S (6,3)
18 T/R (6)
19 IN U (2,2,3)
20 K T BxE A (9,4)
21 TA RF RF (7,7,
22 PK i (6)
23 UN (6)
24 AA (4)
25 AIAIAI....(4,3)
26 (5)
27 RF G (10)
28 M S TA (6)
29 TI x N S (6,6,
30 CE (4)

MULȚ' ANI !

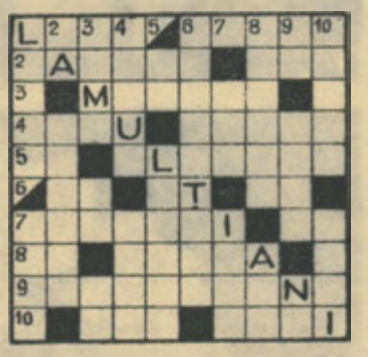

ORIZONTAL : 1) Petrecere cu muzică și dans ! — Calciu ! ; 2) Fruntași la coadă ! — ! ; 3) Nu ! — ! ; 4) Începe să se ivească — Armăsar ! ; 5) ! — Ființă rațională ! — Din raft ; 6) Coasta apei ! — Aceea ; 7) Portie — Gură de tun ; 8) Aproape șic — Ce ! — Doare ! ; 9) Oțetit — O sută de metri ; 10) Ne ! — Un soi de muscă !

VERTICAL : 1) Fată mare ! — Uns ! ; 2) Una ! — Puști ! 3) Nun ! — Poftim — Malurile Rinului ; 4) Energia secolului (masc. pl.) ! ; 5) El ! — Opacă ! ; 6) Lup african ; 7) Usturoi — ! — Pete ; 8) Textilă — Articol genitival ! ; 9) Morarii lemnului ! — Fecior ; 10) Cărți de căpătîi !

D. BUJDOIU

DE ANUL NOU

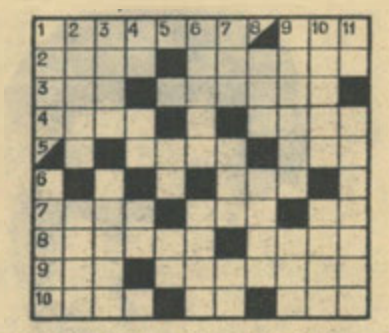

ORIZONTAL : 1) Îți ia durerile — Sînt cu cîntec ; 2) La reluare — Impodobitul Anului Nou ; 5) Creează atmosferă ! ; 4) O încercare (moarte n-are !) — Carte mare ! ; 5) 1—1 ! ! — Sînt de gheață ; 6) E cu unu ! — Început la sfîrșit ! — A tăia pe jumătate ! ; 7) A împresura... — ... în centrul orașului ! ; 8) Face cărțile (abr.) — Te ține ca-n puf ; 9) Început și sfîrșit de an (pl.) ; 10) La brațul lor ! — Moș Gerilă fără travesti (pl.).

VERTICAL: 1) Își iau vacanța de Anul Nou — Anul Nou... în doi ianuarie ! ; 2) Draga mea ! — Pentru cei mici (fem pl.) ; 3) Pocnitori (în fond !)... — ...la Revelion (!)... — ...și tot acolo ! ; 4) Roman de frunte ! — Act de prezență ; 5) Scaunul din poveste — Pipe bune ! ; 6) Sînt servite cu vin ; 7) N-au consistență — Te menține la suprafață ; 8) Abia și-a scos capul, și... — cască gura ; 9) Cap de copilă ! — Din an în an... — în vacanță ! ; 10) Nu se prinde nimic de ei — Fără nici un dumnezeu.

Constantin BUTIȘCA

ANUL A TRECUT !

ORIZONTAL : 1) MÎNCAT — ANSAMBLU DE VOCI ; 2) Anexă la motocicletă — PUR ; 3) POVARA DE PORUMB — A APĂREA ; 4) SUSȚINE VIȚA — GOI ; 5) CETATE TURCEASCĂ — PAȘTE ÎN TUNDRĂ ; 6) EXPRIMĂ BUCURIA ; 7) ZGÎRCIT — VORBĂ CORBULUI — Ion Pillat ; 8) CONSERVATĂ — A ÎNVÎRTI ; 9) Aceea (pop) — INTERCALAT ; 10) INDISPENSABILĂ ÎN BUCATE — ALIFIE (reg.) — Diminutiv feminin

VERTICAL : 1) MAI MARE DECÎT OCAUA — UNUL CARE NU SE MAI DUCE ; 2) CORECTURA CĂRȚII (pl.) — Înaintaș al aviației noastre ; 3) ANOTIMP — LOVITURA RESPINSA (mat) ; 4) Neam (fig.) — CROM — REA (reg.) ; 5) SUPRAFAȚA AGRICOLĂ — CARI ! ; 6) PĂMÎNT LUCRAT (pl.) — ROD LEMN ; 7) POPOR ÎN U.R.S.S. — METAL PREȚIOS — SERE ! ; 8) BĂRBIERIT — DISTANȚATE ; 9) TRĂSURĂ — SAU ; 10) NU INTERESEAZĂ CE — STAT ÎN ASIA ; 11) GARE ! — A TRAGE AER ÎN PIEPT.

Sava STAN

O enigmă fotografică : cine e artista care își ascunde ochii sub cele două margarete?

FIȘE DINTR-O „ISTORIE (DE NEPUBLICAT) A FILMULUI ROMÂNESC-1967"

CASTELANII

Regia : Turcu... și pistolul.
Dialoguri : „Alo ? Ați greșit numărul !"
Protagoniști : D-aci...
Public : ... ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE

Regia : Șeful sectorului, suflete !
Scenariul : După o idee !
Imaginea : Pași spre lună
Public : Suflete tari ?

MEANDRE

Regia : Trenul fantomă
Scenariul : Păcat (boieresc !).
Dialoguri : ...că cerul n-are gratii, că...
Imaginea : Dacă-i făcut cu cine-limbă, de ce nu-s la garderobă cine-urechi ?
Protagoniști : Dincolo de barieră.

AMPRENTA

Regia : La mere
Scenariul : ...e un lucru foarte mare !
Dialoguri : Eugen Barbu
Public : Cartierul veseliei

SUBTERANUL

Regia : Petrol-Împărat
Scenariul : Moară... cu noroc !
Dialoguri : Cuvinte des încrucișate
Imaginea : Partea... lui, de vină !
Scenografia : Petrol, gaze...

CINE VA DESCHIDE UȘA ?

Regia : Ghicl ? !
Dialoguri : — „Să rămînă repetent ăl de-o mai deschide !"
Costume — Pantaloni scurți
Protagoniști : Băieții noștri

CERUL ÎNCEPE LA ETAJUL III

Regia : Nu numai străzile au amintir
Dialoguri : ...sau Telegrame
Scenografia : Cîteva subsoluri, că ce rul începe abia la etajul III !
Protagoniști : La patru pași de... infinit !
Public : Pentru cine bat clopotele !...

L. BALCAN

DIVANUL LUI MUIR ES KISIM

După examenul de anatomie, un grup de studenți au venit la profesor :

— Vă rugăm să faceți ceva cu colegul nostru, Popescu, pe care l-ați picat... E disperat. Zice că-și va înfige un cuțit în inimă...

— Fiți liniștiți, îi asigură profesorul. Nu știe în ce parte se află inima.

★

La revelionul de anul trecut am făcut de două ori mai multe sarmale și tot n-au ajuns.

— Da, dar le-ați făcut de două ori mai mici...

★

— Ce este zoosofia ? O fabulă ?...

— Nu cred... Fabula este o specie literară în care animalele se cred oameni...

— Tăticule, ce am văzut noi la film s-a petrecut în anul 101 ?

— E, ce bine ar fi fost...

★

— E ger al dracului !

— Ce vreți să insinuați ?

— Nu vreau să insinuez nimic. Spuneam că, pur și simplu, mi-e frig.

— Asta puteam s-o spun și eu...

— Atunci de ce n-ați spus ?

— Nu-mi place să vorbesc neîntrebat.

★

— Un papagal mut n-aveți ?

— Dar la ce vă trebuie ?

— Mie nu-mi trebuie deloc. Nevastă-mea... Și n-aș vrea s-o aud de două ori.

— Cîți ani ai, piciule ?

— Șase.

— Ești cam înalt pentru vîrsta ta. Ești aproape cît umbrela mea.

— Da' umbrela dumneavoastră cîți ani are ?

★

— Aveam un ceas formidabil !... Și l-am scăpat anul trecut în Dunăre...

— Și ?

— Merge.

— Extraordinar ! Ceasul ?

— Nu, domnule : Dunărea...

★

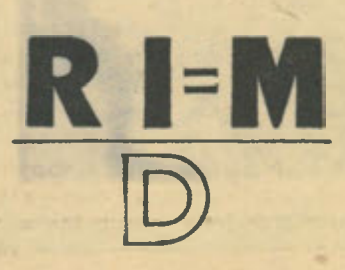
— Am făcut o afacere grozavă : am schimbat pianul cu un automobil nou !

— Și cine e idiotul ?

— Vecinul care locuiește sub apartamentul meu.

MACAR DE ANUL NOU (Biverb 5, 4)

URAREA PROFESORILOR (Criptografie : 2, 4, 2, 4, 2, 6, 2, 7)

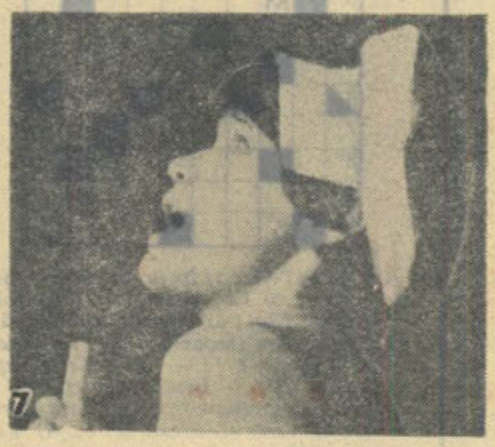
Concurs '67

REZULTATELE TRADIȚIONALEI ANCHETE: CEI MAI VALOROȘI AUTORI, INTERPREȚI ȘI SPORTIVI AI ANULUI

1

6

2

7

3

8

4

9

10

10 întrebări, 10 răspunsuri, 1000 de participanți. Nici anul acesta diversitatea gusturilor și aprecierilor nu s-au putut pune de perfect acord, nici unul din concurenți, în mod firesc, nefiind cîștigător absolut. La unele întrebări... concurența s-a resimțit din plin. În cazul prozei, de exemplu, al doilea volum din „Morometii" **de** Marin Preda **a devenit cîștigător la mică distanță față de** „În absența stăpînilor" **de** N. Breban **și** „Vestibul" **de** Al. Ivasiuc.

Deși purtînd pe prima pagină anul 1966, cartea de poezii a Anei Blandiana „Călcîiul vulnerabil" **a apărut anul acesta, ea întrunind cele mai multe voturi înaintea noii ediții** din poeziile lui Ion Pillat și de „Fata fără lună" de D. Stelaru. **Filmul a desemnat ca vedetă incontestabilă superproducția autohtonă a lui** Sergiu Nicolaescu, „Dacii", **în timp ce alte 5 producții românești au obținut adeziuni medii. Și** Dan Nuțu **a fost apreciat drept cel mai bun interpret de film, în urma unei serioase „bătălii" cu** Amza Pellea **și** Gh. Dinică.

Dacă anul trecut melodia lui Radu Șerban „Prieten drag" se detașase net, numirea celui mai bun cîntec al lui 67 a fost foarte dificilă. A cîștigat „Spune-i" de N. Chirculescu, **dar tot atît de bine puteau termina victorioase melodiile** „Nu uita" **sau** „Nici o lacrimă". **Ori s-au compus prea multe șlagăre de succes, ori nici unul n-a reușit să se impună definitiv... (?)**

La întrebarea „cea mai bună interpretă de muzică ușoară a anului", Margareta Pîslaru **a „învins", de asemenea, la strînsă distanță de** Doina Badea. **Mai interesante au fost răspunsurile privind cel mai bun interpret, unde** Dan Spătaru **și-a văzut serios amenințat locul — cîștigat și anul trecut — de succesul tînărului cîntăreț** Ion Dican. **Deocamdată, Dan Spătaru a reușit să mențină concurența...**

Și Aurel Vernescu **este din nou ales cel mai bun sportiv al anului. Iată un sport mai puțin spectaculos, dar care ne aduce întotdeauna satisfacții... Alături de Vernescu au concurat cu șanse** Emil Rusu, N. Gîju **și** Ion Baciu. **Era singura posibilitate ca atîția campioni să lupte împreună...**

Cel mai bun sportiv student: Mihaela Peneș. **Dar nume noi:** Ionel Drimbă **și** Marcel Roșca **și-au semnalat apariția în primele rînduri.**

Din toate întrebările, la una singură răspunsul a fost quasi-unanim. Cea mai bună interpretă de film este Irina Petrescu. **Prilej de bucurie, pentru confirmarea acestei incontestabile valori, și de meditație în același timp. Era un domeniu în care am fi dorit o neîntreruptă concurență...**

Dar să recapitulăm

LISTA „ÎNVINGĂTORILOR":

1) Proză: „Morometii" vol. II de MARIN PREDA

2) Poezie: „Călcîiul vulnerabil" de ANA BLANDIANA.

3) Film: „Dacii" de SERGIU NICOLAESCU.

4) Interpretă de film: IRINA PETRESCU.

5) Interpret de film: DAN NUȚU.

6) Cîntec: „Spune-i" de N. CHIRCULESCU.

7) Interpretă de muzică ușoară: MARGARETA PÎSLARU.

8) Interpret de muzică ușoară: DAN SPĂTARU.

9) Sportiv: AUREL VERNESCU.

10) Sportiv-student: MIHAELA PENEȘ.

Suplimentul a fost realizat de redactorii noștri Constantin DUICA, Eugen PATRICHE și Ovidiu PAUN, cu colaborarea mai multor studenți, printre care Dan FRUNTELATĂ, I. DOGARMARINESCU, V. CRIȘAN

Data apariției noastre următoare — 10 ianuarie 1968 — numerele 1-2, în 20 de pagini.

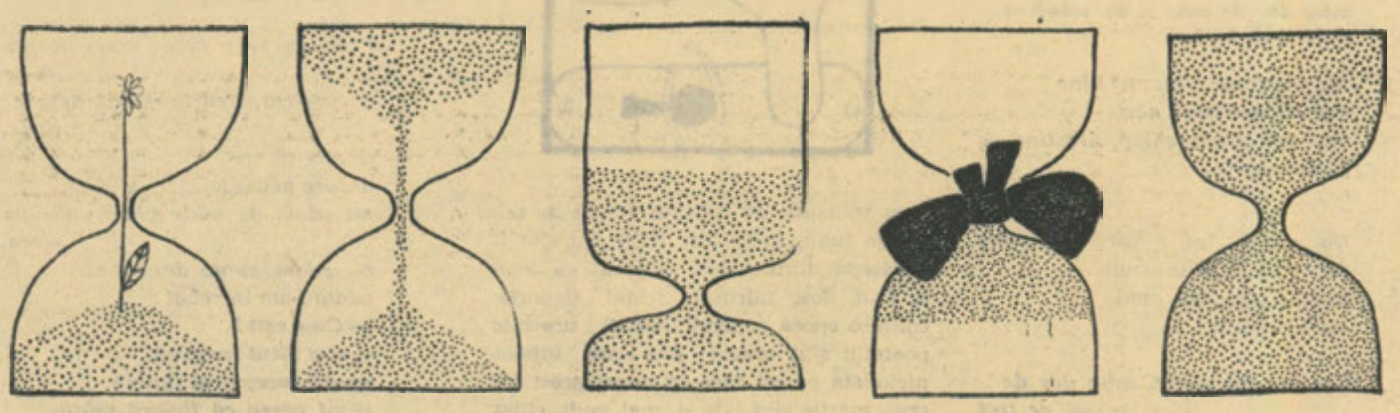
ANUL IX (masculin)
Nr. 27 12 67 (interior 06)
I pagină cca. 25 HAHA

HAHA '68

HOROSCOP

1968 va fi un an prețios. Începe și sfîrșește în zodia PEȘTILOR, or, tăcerea e de aur. E adevărat că cei născuți în zodia SCORPIONULUI vor mai lua cuvîntul la ședință, dar, ca și cei născuți în SĂGETĂTOR, nu vor întinde prea mult coarda. Cei din zodia FECIOAREI vor visa mai departe la „Palme d'or", dar se vor mulțumi și cu premiul „Ascar".

În zodia GEMENILOR cele mai multe nașteri se vor organiza în Siam. Cei născuți sub semnul RACULUI vor fi prevăzuți cu „marche-arrière", dar și celor născuți în zodia LEULUI li se va da prilejul să dea înapoi, deoarece născuții întru BALANȚA vor fi cu ochii în 14 ca „Justiția să fie oarbă". O.N.T.-ul va organiza numeroase excursii cu vaporul în Deltă, în zodia VĂRSĂTORULUI. Iar 3 zodii vom avea vacanță.

REPLICI CELEBRE

O, timp, oprește-ți zborul! — cum zicea cetățeanul care alunecase de pe peron între șine exact în momentul cînd trecea din întîmplare expresul de Cluj...

Iată o carte care trebuie citită printre rînduri — cum zicea Șerbănică filozoful oferind ultimele sale conspecte originale din „Revue philosophique" unui acar din stația Chitila-vest.

Nimic nu e imposibil pentru om — cum zicea vecinul meu din colț în vreme ce-și arunca nevasta pe fereastra cochetului lor apartament de la etajul 5.

Oh, eternul feminin! — cum zicea un ginere la a 85-a aniversare a soacrei sale.

Trebuie să existe un simbol aici — cum zicea poetul ieșit de la un examen de lingvistică.

Îmi place mai mult sculptura decît pictura — cum spunea prietenul meu în timp ce se așeza pe o bancă proaspăt vopsită.

La pomul lăudat să nu te duci cu... teașca — cum zicea antrenorul Angelo Niculescu urcîndu-se cu echipa națională de fotbal în avionul pentru America de Sud

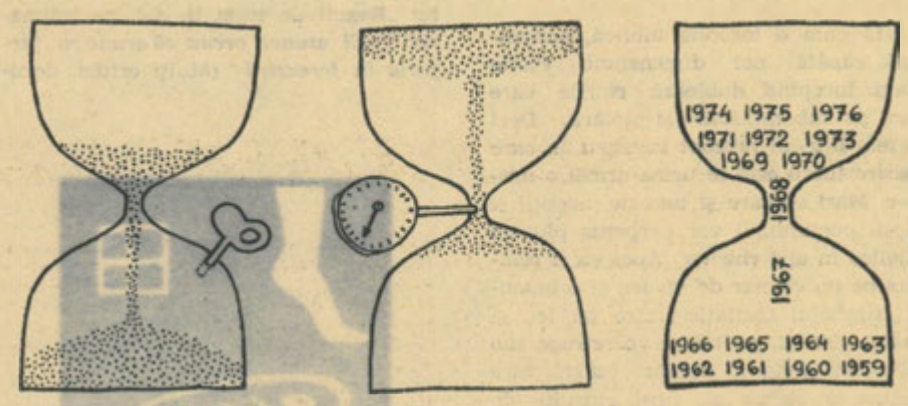
Mare avantaj să știi limbi străine — cum zice culegătorul acestor fraze celebre originale...

BULETIN METEORO-LOGIC

Pentru anul 1968 sînt planificate circa patru anotimpuri. Două și două. În ordine alfabetică ele sînt următoarele: iarna, primăvara, toamna și vara. Vara are un „văr" la minister și mai mult ca sigur va „ajunge" înaintea toamnei. Iarna, deși va fi foarte frig, temperatura va fi în scădere, iar vara, cînd va fi foarte cald, temperatura va crește. Normal ar fi să fie invers, pentru a se menține o temperatură constantă. Ne luăm angajamentul...

Se va organiza în medie o ploaie pe cap de locuitor cu umbrelă și o ceață pe cap de locuitor cu albeață. După ploaie totul va intra la apă, iar după ninsoare, la răcoare. Cine va acționa contra vîntului va afla că acesta bate de usucă. Astfel vom mai avea uscături, din care cauză ar fi bine să punem mîna pe...

TOPOR

POȘTA REDACȚIEI

D.C. Urlați. „Ultrasunet" se scrie cum se aude. Ați pierdut pariul.

D.C. Urlați. Prietenul dv. are dreptate, pe scriitorul în cauză el l-a lansat. La apă.

D.C. Urlați. Sînteți prost informat. Și una și alta.

D.C. Urlați. Nu, Henry Moore nu joacă în „Sfîntul".

D.C. Loco. Ne scrieți că v-ați căsătorit. Vă scriem Loco.

1 (UNU)

Părerea mea e că părerea mea nu contează.

ȘTIAȚI CĂ...

...studenții de la matematică (cercul de geometrie) au demonstrat că oameni cu 3 picioare sînt cei mai echilibrați?

...studenții de la construcții de mașini sînt frămîntați de un nou tip de malaxor?

...boul chiar lîngă un creier electronic rămîne tot bou?

(NI)MICA PUBLICITATE

PIERDUT meci de fotbal. Îl declar nul.

PIERDUT act de deces. Fără el sînt mort.

PIERDUT recompensă mare, deoarece nu am găsit nimic.

GĂSIT carnet note student. Pierdut recompensă.

CAUT asociat. Viu sau mort. Recompensă mare.

VÎND „Fiat 1100" în perfectă stare. Cumpăr „Fiat 1100".

VÎND autoturism decapitabil.

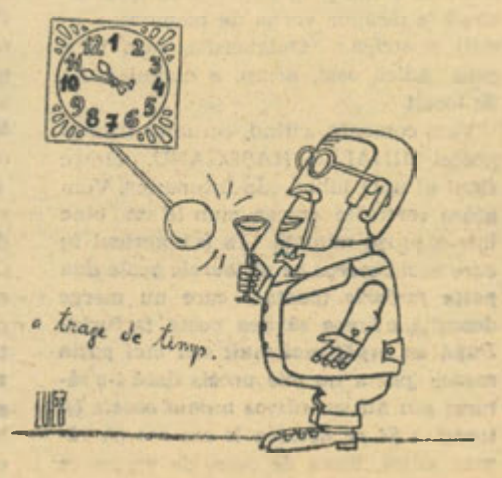
MEDITEZ ieftin. Adresați doctor în filozofie.

MEDITEZ limba română la nivel mai superior.

PREDAU pianul, vioara, acordeonul, naiul, clarinetul, toba, piculina, violoncelul, contrabasul, saxofonul, oboiul, țambalul, chitara, mandolina, harfa și xilofonul. Adresați la agenție pentru magazioner.

À LA MANIERE DE...

STEINBERG

TOPOR

BENEDICT GANESCU

de

Ion DOGAR-MARINESCU

gazeta literară

NICHITA STĂNESCU : Cîntec de cos apa din urechi :

Prea multe gînduri, şi-apoi iarăşi gînduri
şi tot cuvinte fără trup
mi-e dor de cuie şi de scînduri
şi de eres.

Ah, blestemate lucruri bine
mirositoare întru nări
mi-e dor calule şchiop, Aleutine —
pahare goale...
(...)

Dar nu pot, nu e spart timpanul
prin care curg anomalii
numite ora, ziua, anul
sau nenumite
(...)
Mi-e dor de pietre, mi-e dor de carne, de trei
de cinci, de şapte, de paisprezece
de funia mirosului de tei
de care-am să mă spînzur.

Firește, poetului nu-i e dor de toate pietrele, de toate cărnile, de toate numerele impare, 3, 5, 7... fiindcă apare pe neașteptate 14 (și la fel ca tramvaiul). Spectaculoasă este dorința poetului de

a se spînzura de mirosul funiei de tei, nu de funia însăși (de tei !). Curajul îl părăsește dintr-o dată. alegînd. ca Jean le Fou, doar mirosul.. Mai departe, trăim o epocă concret istorică : urechile poetului sînt urechi (nu i-am înțeles niciodată pe cei care au negat acest lucru), mările sînt ude și, mai mult, chiar și infinitul e ud (a stat prea mult în fașă !).

ha şi ha
şi ha şi ha
plec urechea la dreapta,
hî şi ha
şi hî şi ha
plec urechea la stînga
nu curge nimic din ea

MATEI CĂLINESCU a avut cinci întîlniri ciudate cu prietenul lui, poetul. A cincea întîlnire o transcriem pentru semnificația ei majoră.

Prietenul meu putea vorbi despre orice
despre curgerea timpului, despre moarte,
despre tăcere
despre nebunie
nu ştiam de unde vine, unde va pleca,
nu ştiam nimic despre el,
odată l-am întrebat :
— Cine eşti ?
şi el a tăcut surîzînd,
apoi a început să fluiere
şi-mi părea că fluieră vîntul.

Cunoscutul teoretician și apărător al versului clasic, *EUGEN FRUNZĂ*, ne-a oferit un ciclu de versuri, „Întoarcerea la marele fluviu". Transcriem :

Doar broaştele dacă mai plîng
Din clavecine baroc
şi papagalii sucombă corect
pe lauri de „plastic"
şi Caron luntraşul
le ţine în palmă
destinul hilar, inutil,
ca o gaură
la reverul drept al hainei.

După cîteva evadări în poezia modernistă, ambiguă și inconsistentă, admirăm, vorba poetului, „întoarcerea la marele fluviu" al poeziei serioase, clasice. Ritmul scurtei poezii creează o muzicalitate sublimă Rimele inedite conturează sensul discret. sonorizînd ideile (plîng / corect, baroc / „plastic", palmă / gaură, inutil / hainei). Închipuiți-vă cît de fad, cît de nepoetic ar fi sunat această poezie în vers alb !... Și-apoi extraordinarul vers „și Caron luntrașul", despărțind cele două strofe, simbolizează granița dintre viață și moarte, dintre material și neant...

Umorul e, de obicei, un produs al oamenilor dotați cu simțul umorului. Așa se zice. Dicționarele de specialitate ne informează că există două feluri de umor. Umorul premeditat sau voluntar, sau „de meserie", opera unor autori aflați în posesia unei grase doze de simț al umorului, dar lipsiți de simțul ridicolului. Umorul involuntar, sau „de caracter", se datorește celor dotați cu simțul „esteticului" și privați de celelalte două simțuri amintite. Primul fel de umor se găsește rar, mai ales în revistele „Urzica", „Magazin" și în pagina specială din „Informația Bucureștiului". Al doilea fel se găsește peste tot. O mică antologie experimentală și... întîmplătoare veți putea citi mai jos.

UMOR INVOLUNTAR

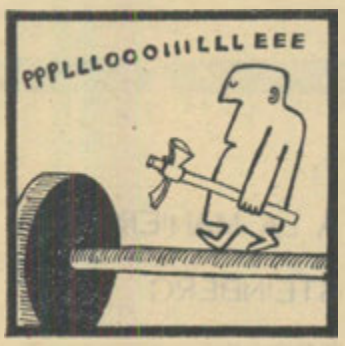

LUCEAFARUL

Un poem inspirat din Biblie, „Iosif", emnat de Adrian Beldeanu :

Încep ploile lungi —
dublînd riurile
pe sub mînăstiri şi oţelării
Fiecare lucru se preschimbă apoi într-o
naştere.

Vor veni copii şi nepoţi,

vase enorme să-mi ducă neamul departe,
să-l reîntoarcă prin chenarul leului
şi-al balanţei.
Ploile lungi sub care mă retrag
desfac ţărîna cu tipsii ciuruite de
calcar şi rădăcină de cireş.
Iosif îşi plimbă tesla pe osia din centrul
pămîntului —
lemnul are douăsprezece semne,
zodiile fug prin pojghiţa încinsă
şi strigă :
— Dulgherule, casa ta este gata.

Iată cum o legendă biblică, actualizată, capătă noi dimensiuni. Ploile lungi, începînd, dublează rîurile care curg pe sub mînăstiri și oțelării. Deci sîntem într-un prezent lacustru, în care fiecare lucru este la urma-urmei o naștere Mari ciubăre și butoaie. nepoții și copiii poetului, îl vor perpetua plutind vijelios în apa rîurilor. Apoi va fi reîntors pe un chenar de un leu și o balanță (simbolul oscilației între un leu și zodie). Fericit, poetul se va retrage sub adăpostul sigur al ploilor lungi, care desfac și țărîna cu tipsii ciuruite de calcarul și rădăcinile de cireș asasine.

În final apare Iosif, care își plimbă pe osia din centrul pămîntului tesla (instrument cu care se scobește). Lemnul are douăsprezece semne, douăsprezece zodii care fug prin pojghița subțire încinsă (e desigur vorba de membrana osiei) și strigă : Dulgherule, casa ta e gata Adică osia, acum, e numai bună de locuit.

Vom comenta, citind, jurnalul liric al poetei MIHAELA HAȘEGANU, cîntec final al unei iubiri. „În întuneric". Vom așeza versurile culcat, cum le stă bine într-o proză mimată. *„În întunericul în care ecoul merge cu picioarele goale dau peste farfurie* (poeta, care nu merge desculță. e firesc să dea peste farfurie). *După un ospăţ mai mult sau mai puţin copios* (poeta nu știe precis dacă s-a săturat sau nu) *au rămas numai oasele* (și totuși...) *Şi pe acestea le-am ros* (A rămas, adică, ideea de oase, de vreme ce oasele au fost roase). *Scheletul de peşte a tot ce-a fost de bucurie şi dureri, de bucurii şi dureri, se zburleşte ţepos. Iar sosul s-a scurs pe faţa de masă* (Versul ne pune în încurcătură : farfuria, care va să zică, era spartă ? Consumatorii nu citiseră cartea lui Petru Vintilă, capitolul „Reguli de cinat în doi, pe întuneric" ?). *Şi atunci vreau să arunc cu farfuria în fereastră !* (Mulți critici, deru-

taţi, au apreciat gestul ferm al poetei. De fapt sensul este mult mai adînc : farfuria nu este aruncată ! Se exprimă numai dorința). *Să-mi opresc pulsul. Să iau adîncimea lumii de la-nceput, şi-n tăcerea deplină să aud.* (După ultimele cercetări pulsul este cauza principală a surzeniei). *Dar* (acest „dar" aduce o nouă viziune ideatică, deși gramatica îi condamnă poziția la începutul unei fraze). *Cînd viaţa înseamnă dragostea ta rod şi oscioare.* (Iată o dragoste adevărată : punctul culminant al iubirii este înghițirea unui pește cu oase cu tot). *Căci viaţa este mai tare* (verbul *a roade* exprimînd în felul acesta ideea vieții. Nu degeaba poporul spune : cine poate oase roade).

VINTILĂ IVĂNCEANU

Se aduc flori la închiderea
Cursurilor şcolare, universitare,
De ape,
De literatură comparată
Despre poetul Vintilă Ivănceanu şi cal

★

Iubita mea, în poştalionul
Tras de patru bărbaţi
Tras de patru ciini
Tras de patru episcopi
O ! iubito ! U !
În poştalionul tras de patru antivinturi,
Tras de mamele celor patru bărbaţi
În poştalionul tras de lupii
muşcaţi de cei patru ciini
Iubito ! X !

VIRGIL MAZILESCU

Eu de sus de pe deal nu știu cum
privii pentru totdeauna / din treapta
turnului dintre animale rănite (glorioși
sîntem) / ce m-ar costa să proclam drept
genial / un anumit fel al tău femeiesc
de a putrezi. /

, care-i solicita vizi-
prinse în facultate :
nvățămînt superior,
i specialist, ci numai
esare".
a prins pămînt sub
ransferat în această
l necunoscut. Avea
e voința celui care,
lăriei, se visa stăpîn

semna primele tone
ecialist în calcula-
e întorcea din Fran-
are noua sistemati-
nea în fruntea tutu-

Măsura lor stă în
nunceşte. (Spune nu
ri, nu laminoriști —
are — iunie 1967 —
enzile calculatorului
ite de ultim cuvînt
gesturile sale au
ă gîndească fiecare
e 4 000 kw în brațe,
nalei uriașe care mă
lzit, aer care merită
respirației din care

nerul Gh. Pecheanu
lucerea secției ener-
răspunderea asupra
sarea este consem-
ă o linie sub care se
garantează traiecto-

— în postul de medic veterinar la Dănilești. Pentru amîndoi ziua cea mai fericită a fost acea zi de 2 septembrie cînd s-au căsătorit. **„De-atunci** — spun ei — **fiecare 2 septembrie îl sărbătorim ca pe un an nou".**

I-am întrebat ce altă meserie le-ar fi plăcut în afară de cea pe care o au. El a răspuns : **marinar,** ea : **arhitect !** Dar nici unul din ei nu regretă meseriile pe care le-au ales.

Portretul celor doi soți de la Dănilești rămîne viu în mintea fiecăruia care a trecut sau trece prin această localitate situată undeva în regiunea Iași, nu departe de cordonul străjuitor al șoselei, nu departe de șinele de tren cu fluierul sirenei subțire, parcă înfipt în înălțimile stîlpilor de telegraf.

Adrian COPACINSCHI

„DOCTOR ÎN PREPARAREA SUBSTANȚELOR MINERALE UTILE"

Născut în 1942, **GEORGESCU PETRE DAN** s-a înscris în 1960 la Institutul de mine din Petroșani, absolvindu-l în 1965 cu un rezultat remarcabil: media generală 9,60. Examenul de stat — 10. A fost oprit în institut ca asistent la catedra de lucrări miniere și preparate.

Poate ing. Georgescu Petre Dan a constituit.

ENE
L PATRIEI

estui loc sfințit de

Lucian BALCAN

PRODUCȚIA RĂ OCHI

LE DELEA este un
foarte ageri, lăsînd
obosite, a unui opti-
le fapte mari.
i de transformări ra-
nilești, 10 ani de suc-
-l caracterizează pe
numai cu note de
onomie din Iași.
ul și spiritul inventiv
încă !"
e mult de lucru, mai
i le transmită convin-
ot ceea ce aveau de
au devenit coopera-
și **„a fost primul meu**
au impuls deosebit în
evăr, a muncit cu dă-
estui mesaj) : **căpăta-**
și ei pe-a mea. Mi-am
erenurilor în eroziune
proiect, 100 ha. de
bilă pe versanții din-
?
-o spune însăși reali-
ochiul prin geometria
ment, prin linia per-
u viță (iar Cotul Vechi
— onomastică acor-
eratori), prin vegetația
n pe terenurile care
cate de eroziune. De-
parcă bate mai tare ;
zi, cu fiecare an, lu-
terească.
ii producției — spune
cercetarea ; fără cer-
un om fără ochi". La
experimental pentru
riențe. Ultimele pro-
„acțiunea ierbicidelor
omplexitatea condiții-
de îngrășare" și „de-
lui în combaterea bo-

au înregistrat cele mai
00 kg/ha, iar la porumb

pli și aparent banal,
Lenuța", sau „tovară-
cum vreți să-i spuneți

ca student, unul din cele mai tipice exemple de tineri intelectuali multilateral pregătiți și asta o afirmă toți acei care-i cunosc bogata activitate din timpul studenției.

Autor a patru lucrări științifice de specialitate, viitorul inginer preparator a fost în același timp și component al echipei de rugbi „Știința" Petroșani, unde vreme de cinci ani a făcut totul pentru culorile clubului. Aceasta i-a și adus în 1960—1961 selecționarea în lotul de tineret al Republicii Socialiste România.

Temeinic pregătit, modest, cu un remarcabil spirit de colegialitate, ing. Georgescu Dan și-a cîștigat încrederea celor cu care lucrează prin justețea și promptitudinea soluțiilor indicate unor probleme, prin dragostea față de profesiunea aleasă. Seminariile de înaltă ținută pe care le realizează sînt apreciate de toți studenții.

Convins fiind de utilitatea timpului în activitatea sa, i-am solicitat răspunsul la o singură întrebare :

— La ce lucrați în prezent și ce vă doriți în viitorul apropiat ?

La care, foarte amabil, mi-a răspuns :

— Acum lucrez la un curs de specialitate, la o lucrare științifică și, bineînțeles, la lucrarea de doctorat. În viitorul apropiat îmi doresc trecerea cu succes a următoarelor două examene din cadrul doctoratului, pentru a obține titlul de „Doctor în prepararea substanțelor minerale utile".

După două zile de la microinterviu l-am întîlnit în clubul studențesc discutînd cu un grup de studenți despre organizarea unei seri de poezie, de astă dată exercitîndu-și funcția de director al acestui club. Instantaneu, mi-am adus aminte de o frază dintr-o scurtă alocuțiune rostită la începutul anului universitar : **„Omul zilelor noastre trebuie să fie un bun tehnolog pentru a construi, un bun muzician și poet pentru a cînta, un bun filozof pentru a gîndi".**

Și ing. Georgescu Petre Dan este unul dintre oamenii zilelor noastre !

Radu VRANAU

FIȚI ATENȚI CUM VORBIȚI DESPRE ROMANTISMUL ȘANTIERELOR !

Conversația se leagă greu, iar șirul faptelor, cîndva deosebite, senzaționale, este dificil de urmărit. Pentru un inginer hidroenergetician ca **DOBRE ION** anii care s-au scurs de la absolvirea Facultății de energetică din București constituie acum o întreagă istorie, o adevărată biografie de șantier, la care, dacă am adăuga și anii de practică, portretul s-ar întregi, s-ar definitiva, reliefînd trăsăturile unui adevărat maestru al meseriei. Prima întîlnire cu șantierul a avut loc la Bicaz. Apoi a lucrat la Pîngărați, la Buhuși, la Bacău II. Acum e aici, la Porțile de Fier. „Pentru noi, constructorii de hidrocentrale, îmi spunea, există un adevărat romantism al șantierelor. Dacă te-ai îndrăgostit de ele nu le mai poți părăsi. De lucrul ăsta îți dai seama din primii ani. Cui nu i-a plăcut a plecat după primele luni. Alții au rămas ori s-au dus la Lotru sau în alte părți..." Fapte deosebite ? Scoși din biografia de constructor, cei opt ani de șantier pot constitui singuri o altă biografie, cu coordonatele ei, cu zilele și lunile ei de bucurii, dar și de necazuri, de reușite, dar și de înfrîngeri. Poate de aceea, gîndindu-se la această a doua biografie constructorul e pus în încurcătură și nu știe ce să-și amintească. Poate ar trebui să vorbească întîi și-ntîi de prima punere în funcțiune a primului agregat de 11,5 MW pe care a condus-o la Pîngărați în 1963, în martie, sau poate de zilele cînd luase fiecare în primire o centrală și trebuia să răspundă de toate lucrările care se executau acolo, ori de „aventura" introducerii vanelor segment de 12,5 ori 5,5 m.p în deschiderea barajului la Pîngărați, pe Bistrița Viața șantierului și viața integrată lui îți cer uneori sacrificiu și tărie, dar mai ales răbdare. Erau zile întregi, în perioadele de probe și de punere în funcțiune, cînd nimeni nu ieșea din centrală. Atunci, oboselii îi lua locul nerăbdarea cu care aștepți rezultatul ; îndoielii i se suprapunea încrederea că în sfîrșit ceea ce ai lucrat și vegheat zile și ani în șir e bun, că munca și entuziasmul tău nu s-au scurs în zadar.

Dobre Ion nu știe ce să-și amintească mai întîi din lunga cronologie de fapte din 1959 și pînă acum. Privind pe fereastra dincolo de care, printre macarale și buldozere, se zărește unda calmă și rece a Dunării, Ion Dobre își amintește de ceva : „Era un sfîrșit de decembrie ca și acum, cu zăpezi și cu aerul plin de miresme de sărbătoare. Atunci, prin 1964, lucram la Buhuși. Era vorba de prima probă a turbinelor. De obicei proba dura cam trei zile, dar fiind în 29 decembrie însemna să ne apuce revelionul în centrală. Cum am muncit și cum am reușit să terminăm pe 31, pe la ora 14, nu mai știu. Eram frînt de oboseală. Seara era revelionul și nici măcar nu-mi aranjasem hainele. Nu mai știu cum am făcut, cum am alergat la Buzău, la un coleg. Am făcut revelionul acolo. Pe urmă, după sărbători, m-am întors la șantier... Și așa, aproape fiecare revelion, fiecare an nou m-a prins pe șantier în încleștarea asta plină de tensiune și romantică la urma urmei, a muncii, a împliniri-lor, a înfăptuirilor socialiste.

Florentin POPESCU

VERBUL „A MUNCI" CONJUGAT LA TOATE TIMPURILE

Inginerul **TEODORESCU VALENTIN,** de la serviciul „mecanic șef" — schela Boldești, avea mai mult datorită prezenței mele, o oră liberă.

— În zece ani — mi-a spus — am făcut cîteva lucruri destul de bune, dar nu mă pot lăuda cu ceva extraordinar. Eu sînt un om calm, echilibrat și cred că aceea nu-mi plac lucrurile ieșite din comun ; prefer treburile făcute bine, cu pasiune și pînă la capăt.

Mi-a mărturisit că atunci cînd își recunoaște un merit, acesta e neînsemnat : **pur și simplu, îi place să muncească !**

A absolvit Institutul politehnic în 1957. După un an de miraj bucureștean, sfătuit de fratele mai mare, inginer, și îndemnat de celălalt frate, tot inginer, vine la schela Boldești. Specialitatea de bază : **mașini termice.** Urmează două cursuri de specializare : „Izotopi radioactivi" (prima promoție!) și „Automatică în petrol". Din 1963 e inginerul mecanic șef al schelei !

Un lucru despre care ține să amintesc : era deosebit de mîndru de cunoștințele sale cînd a absolvit facultatea. Dar învățătura e una și producția, practica, alta. Și-a recăpătat greu și prudent mîndria în acești ani de învățătură între mașini și agregate.

(Aici ar trebui să fac un portret de rigoare al inginerului Teodorescu : cum surîde secret amintirilor și cum frămîntarea scurtă a umerilor săi zdraveni amintește de avîntul greoi al începutului).

Trebuie să recompun în cîteva cuvinte o biografie deconcertantă în limpezimea și ascendența ei. Dincolo de această incomparabilă neliniște comună orice cuvînt apare stingher. Citește enorm, scrie o carte de specialitate, realizează cîteva invenții și inovații pe an și visează (sincer și competent !) pentru anii următori o catedră la Facultatea de petrol și gaze din Ploiești.

La despărțire, în timp ce-și potrivește pălăria de o comică cochetărie și se pregătește să intre în biroul vecin, îmi spune :

Încă ceva : schela noastră era o întreprindere nerentabilă. Am început anul acesta, ca de obicei, cu pierderi. Datorită unor măsuri radicale în organizarea pe baze științifice a producției am devenit întreprindere rentabilă ! Am depășit planul de producție și, în plus — un milion de lei economii !

★

Îmi recapitulez însemnările. Noțiunea de schelă nu mi-a spus niciodată mare lucru ; cred că am confundat adesea „schela" cu „sonda" sau cu alte cuvinte din aceeași sferă semantică.

În zece ani inginerul Teodorescu G. Valentin a ajuns șeful serviciului „mecanic șef" la schela Boldești. O precizare : **schela e o suprafață de teren cu petrol în adînc lungă de 110 km. și numără cam 2 500 instalații de foraj !**

Tudor OCTAVIAN

CELE MAI FRUMOASE AMINTIRI SÎNT CELE ALE PROFESORILOR

Intru în liceul bucureștean „Gheorghe Lazăr" cu emoțiile primilor pași pe drumul care începea cu alfabetul, aș vrea să-i cred suprapuși peste cei ai strălucitilor elevi care au însemnat acest lăcaș cu amintirile lor.

În cancelarie încerc să stau de vorbă cu unul dintre profesorii care semnează aici destine de viitori oameni ai culturii românești. Tovarășa profesoară de biologie **EMILIA NEDELCU** se lasă greu înduplecată să abandoneze pregătirea pentru oră a materialului didactic în favoarea unei discuții despre satisfacțiile profesiunii sale : **„Cred că cele mai frumoase amintiri sînt cele ale profesorilor, ele se păstrează într-o memorie a clipelor deosebite, marcate de fiecare dintre pașii intelectualilor în devenire".**

E greu, gîndesc, să scrii despre oamenii care vorbesc atît de puțin despre viața lor și atît de aprins despre muncă. Și-atunci asculți glasul profesorului preocupat de fiecare dintre elevii săi, de fiecare amănunt al obiectului predat cu pasiune.

Discuția se oprește la liceul în care ne aflăm — mîndrie a tuturor profesorilor și elevilor care i-au făurit tradiția atît de respectată între liceele bucureștene. Tovarășa profesoară Emilia Nedelcu a predat prima lecție în 1949, într-o școală profesională. Urmează, în șirul amintirilor, o perioadă care coincide cu adevărata pregătire pentru munca sa : cursuri la un liceu seral, unde prelungea cu o a doua trăire dorința oamenilor de a cunoaște totul... În 1956 a fost foarte fericită de numirea în acest liceu și, de atunci, ține să răspundă încrederii acordate.

Rezultate ale muncii sale ? **„Oricît ai fi de modest, e greu să nu te mîndrești cu succesele elevilor tăi : mulți dintre ei sînt, poate, profesori de biologie din dragoste pentru profesoara lor, pentru obiectul îndrăgit la orele ei..."** Uneori, îi e dor de elevii trecuți printre preferații săi. Uneori, cînd reușesc să scape — acum — de alte preocupări, cele ale unei alte vieți, de exigența unor alți profesori, unii trec s-o vadă și să-i mulțumească încă o dată pentru pașii care-i aduc la profesoara lor ; ea i-ar vrea din nou în băncile pe care le-au umplut cu neastîmpărul și inteligența vîrstei lor... Emoționată, tovarășa Emilia Nedelcu se simte alături de absolvenții din acest an ai liceului, îi știe în preajma primelor examene din viața lor de student și ar vrea să împartă cu ei frămîntările primelor încercări. Îi mulțumesc în numele lor !

Constant PREDESCU

VARIAȚIUNI PE TEMA UNEI VOCAȚII

De statură mijlocie, îndesat, cu mișcări măsurate, are înfățișarea unui om așezat fostul meu coleg de la filologie, fostul meu partener în formația teatrală a Universității „Babeș-Bolyai", **EUGEN ONU.** Sub calmul lui se ascunde, neprevăzută, vibrația energică cu care ne-au deprins interpretările lui în rolurile principale din „Tragedia optimistă" de V. Vișnevski, „Liceenii" de N. Treniov, „Cauțiunea" de H. Lucke și atîtea altele.

Venea de la I.A.T.C. „I. L. Caragiale", după ce urmase timp de un an actoria la clasa profesoarei Beate Fredanov și fusese socotit... necorespunzător (sic !). În anul 1959 a absolvit Facultatea de filologie la Cluj. Cu diplomă de merit ! Șef de promoție !

Toamna acelui an îl găsește profesor de limba română și director al Școlii din Zagăr, regiunea Mureș Autonomă Maghiară : **„Da, răspunde el întrebării mele, nu era ceea ce năzuiam, dar mi-am făcut munca dacă nu cu pasiune cel puțin cu precizie și eficiență ; nu trebuie să lași nicăieri în urmă ruine..."**

Oricum, aceasta nu însemna sfîrșit ; nici măcar întrerupere : profesorul de română era în același timp un foarte activ instructor al formației de teatru a Căminului cultural.

Ulterior va fi angajat, prin concurs, îndrumător și apoi muzeograf la muzeul Bruckenthal din Sibiu : **„Într-adevăr, nici aceasta nu avea vreo legătură cu vechea mea chemare pentru teatru. Dar îmi oferea un mediu intelectual propice, biblioteci, informații la zi și, mai ales, contactul nemijlocit cu viața teatrală".**

Nici în această calitate nu încetează să acționeze concret : va fi membru al formațiilor teatrale ale Palatului Culturii din Sibiu și clubului uzinei „Independența". Odată cu numirea sa ca secretar al Comitetului de cultură și artă al orașului Sibiu, contactul cu teatrul devine mai substanțial, mai viu : va participa la ședințele Consiliului artistic al teatrului, la vizionări, la alcătuirea repertoriului și, mai apoi, va prelua conducerea Teatrului de Stat din Sibiu.

— Mai joci ?

— Nu. Și îmi vine foarte greu... Dar scriu pentru teatru, trăiesc teatrul : un director are multe de făcut și, în această calitate, îmi sînt și acum extrem de utile îndrumările primite de la Radu Stanca de mult, cînd, elev de liceu, eram învățăcelul lui la Școala populară de artă. Tot el m-a introdus și în teatru, unde am primit o „instrucție" completă : actor, sufleur, regizor tehnic. Și tot datorită profesorului meu Radu Stanca, datorită dragostei pentru teatru pe care a sădit-o în mine m-am reîntors, am reușit să mă reîntorc aici. În ciuda „variațiunilor".

Eugen Onu nu e numai unul dintre cei mai tineri directori de teatru, ci și unul dintre cei mai tineri dramaturgi : drama sa **„Aceste anotimpuri și cărări"** este solicitată de teatrul „Barbu Delavrancea" și de teatrele de stat din Ploiești și Brăila...

Radu STEGAROIU

- OPINII
- SUGESTII
- MĂSURI

STUDENȚIA -

CE AȘTEPTĂM DE LA DEZBATERILE PE TEME SOCIAL - POLITICE

Să zicem că sîntem la o adunare generală U.T.C. și dumneavoastră conduceți ședința. Vă ridicați și anunțați : „Tovarășul X va vorbi despre evenimentele internaționale" sau „Tovarășul Y va ține o informare politică".

Tovarășul X sau Y se ridică și timp de 15 minute citește monoton un rezumat școlăresc al știrilor apărute în presă în ultima lună Sînt student în anul II, III, IV sau V, am învățat și în liceu și în facultate economie politică, socialism științific. Citesc presa zilnică și sînt cît de cît la curent cu evenimentele social-politice interne și internaționale, cu privire la care mă informează și radioul și televiziunea și jurnalele de film. Și dumneata vii și îmi citești un breviar de știri banale, copiate din ziarele ultimei săptămîni, și ai pretenția să nu casc ! Să fim serioși !

La institutul nostru se venise acum cîtva timp cu o idee bună, care inițial a prins. Se organizau așa-zisele seri de întrebări și răspunsuri cu participarea unor cadre didactice, ziariști sau activiști de partid. De ce a eșuat această idee ? Pentru că dezbaterile erau lipsite de spontaneitate, întrebările erau confecționate cu grijă dinainte. Acum preconizăm revenirea la informarea politică obișnuită. Cum s-ar zice, dăm din lac în puț. Cred că mult mai bine ar fi să perfecționăm această idee a serilor de întrebări și răspunsuri, să căutăm poate unele forme noi. Dezbaterilor pe teme social-politice trebuie să le asigurăm în primul rînd o ținută, un prestigiu. Majoritatea profesorilor noștri de renume predau la Universitatea Populară, sînt invitați să vorbească tinerilor din întreprinderi și instituții. Ne-ar refuza ei oare dacă i-am chema în mijlocul nostru, dacă le-am solicita răspunsuri la întrebările care ne frămîntă ?

Pe de altă parte, chiar aceste personalități trebuiesc alese cu grijă, dintre cele care au, cum se spune, „priză" la studenți. Așa am avea certitudinea că noi studenții ne putem exprima, liber, spontan, nedumeririle, întrebările, că răspunsurile vor veni la fel de spontane, sincere și cu atît mai convingătoare.

De multe ori la serile de întrebări și răspunsuri ne pierdem în mărunțișuri, în discuții despre întîmplări nesemnificative, despre așa-zisele curiozități. Și asta cînd în jurul nostru se petrec atîtea evenimente de cotitură pentru evoluția omenirii. Și încă ceva, mă gîndesc că serile de întrebări și răspunsuri, discuțiile pe teme social-politice, filozofice, juridice dacă vreți, pot fi conduse foarte bine chiar de colegii noștri, studenți la facultăți de profil, care să pregătească dinainte o anumită temă care ne interesează. Sînt convins că ar fi încununată de succes o seară în care colegii de la Drept ar discuta cu noi despre anumite probleme juridice de interes general, despre unele măsuri legislative luate de statul nostru, care ne interesează în cel mai înalt grad și pe care trebuie să le interpretăm și să le înțelegem cît mai bine. Sau o întîlnire în care băieții de la filozofie ne-ar vorbi despre curentele filozofice nemarxiste contemporane. Asemenea dezbateri sînt necesare lunar sau de cîte ori e nevoie de ele, de cîte ori are loc un eveniment deosebit. Cam așa ceva așteptăm noi studenții de la dezbaterile pe teme social-politice.

Eremia MIRCEA
student, anul V Energetică
Institutul politehnic București

CONSILIUL STUDENȚESC — O VERIGĂ IMPORTANTĂ A ACTIVITĂȚII OBȘTEȘTI

Măsura prin care organizațiile U.T.C. din institute și facultăți sînt învestite cu calitatea de a se ocupa cu întreaga gamă de activități obștești, evitîndu-se astfel paralelismele de pînă acum și unele dispersări ale forțelor, este cu atît mai binevenită, cu cît, în ultima vreme, existența a două organizații în rîndurile studenților a dus la suprasolicitări nejustificate ale membrilor lor. Rezolvarea problemelor studențești de interes social va trebui, așadar, să fie transmisă la nivelul fiecărui institut, consiliului studențesc.

Înființarea consiliului studențesc pe institut vine, prin urmare, spre a îmbunătăți activitatea social-gospodărească, spre a ridica nivelul deservirii și autoservirii, spre a contribui la gospodărirea în chip cît mai judicios a bazei materiale și fondurilor destinate acestui sector.

Pentru bunul mers al lucrărilor, consider că din consiliul studențesc nu trebuie să facă parte prea mulți membri. Ei vor trebui aleși, cred, cîte unul pe facultate dintre studenții cu adevărat pasionați de această muncă, în care colegii să aibă încredere deplină. Este de dorit, așadar, ca reprezentantul unei facultăți în consiliul studențesc pe institut să primească o adevărată învestitură, care nu numai să-l desemneze spre a se ocupa de drepturile social-gospodărești ale colegilor, dar să-l și oblige, moral, s-o facă. Iată de ce membrii acestui consiliu vor trebui aleși dintre cei mai buni studenți. Mai consider că, în contextul noii structuri organizatorice, președintele consiliului e necesar să fie tot student, cadrele didactice tinere avînd de regulă sarcini specifice muncii lor profesionale, care nu întotdeauna pot fi conjugate în bune condiții cu o activitate complementară, din sfera strict studențească.

Fiind, prin urmare, reprezentativ și din punct de vedere structural, consiliul va cunoaște nemijlocit interesele colectivului, pe care-l va servi cu toată conștiinciozitatea. Orice nesocotire a existenței sale va fi o neglijare a masei studenților, o neglijare a dreptului ei de a se gospodări prin reprezentanții aleși în virtutea unei hotărîri la nivelul țării. Preîntîmpinînd nașterea unor asemenea situații nedorite, consiliul va trebui să țină legătură permanentă cu organele administrative ale institutului și, prin organizația U.T.C., să

ceară, atunci cînd este necesar, chiar ajutorul organizației de partid din institut.

Consiliul studențesc pe institut, ca organism însărcinat cu asigurarea bunului mers al activităților social-gospodărești, va trebui să se preocupe îndeaproape și de munca comitetelor de cămin și a celor de cantină, pe care le va activiza în scopul valorificării superioare a condițiilor de odihnă și de hrană asigurate de stat. Supravegherea pregătirii mesei în condiții de igienă, conform normelor sanitare, cît și măsurile vizînd preîntîmpinarea eventualelor sustrageri de alimente destinate studenților, vor fi, de asemenea, în atenția permanentă a consiliului studențesc tocmai prin aceste comitete, al căror rol este de așteptat să sporească în practică, egalînd cerințele.

În ultimă instanță, noul consiliu studențesc este chemat să rezolve toate problemele social-gospodărești ale studenților, să vegheze la respectarea normelor de conviețuire în marele colectiv al institutului, la păstrarea avutului obștesc în condiții dintre cele mai bune, în succesul acestor preocupări constînd valoarea imediată a activității lui. În afară de aceasta, mai distingem și o însemnată valoare educativ-morală, activitatea bine organizată a consiliului putînd contribui în mare măsură la pregătirea studenților pentru viața socială. Căci, înainte de toate, sîntem cetățenii acestei țări în continuă înflorire.

Emilian STANCU
președintele C.U.A.S. din Universitatea București

CADRU MAI LARG INIȚIATIVEI STUDENȚEȘTI

Aș porni de la importanta indicație a Plenarei C.C. al P.C.R. din 29 noiembrie — 1 decembrie 1967, în legătură cu **„valorificarea din plin a inițiativei și priceperii tinerilor, asigurarea unui asemenea climat încît aceștia să devină organizatorii propriei lor activități".**

Într-adevăr, sublinierea importanței pe care trebuie să o joace în munca de organizație inițiativa masei de studenți uteciști nu numai că e binevenită, dar și necesară. Aceasta pentru că în activitatea de zi cu zi a organizațiilor U.T.C. se observă tendința de exagerare a rolului organelor de conducere de la diferite nivele **în sensul substituirii, uneori, a inițiativei uteciștilor cu o serie de sarcini care adesea primeau un caracter de „ordin".** Acest fenomen nu face decît să pună în centrul muncii unor organizații activitatea de strîngere a cotizației și ținere a evidenței, restul activităților fiind trecute, cum s-ar spune, pe planul al doilea, avînd un caracter „secundar" și antrenînd un mic număr de uteciști, care în asemenea cazuri participă mai mult din „pură obligație", decît din convingere.

Fundamentarea muncii de organizație pe larga inițiativă a membrilor U.T.C. e în același timp o cerință și o garanție a respectării democrației interne a organizației.

Fiind secretarul comitetului U.T.C. al Facultății de drept din Cluj o să caut ca, prin cîteva exemple concrete și pe cît se poate recente, să justific afirmațiile anterioare, să reliefez felul în care imperativele „FACEȚI" și „MERGEȚI", atît de des utilizate în raporturile dintre organele de conducere superioare și comitetul U.T.C. al facultății și dintre aceștia din urmă și masele de studenți, dăunează nu numai muncii de organizație ci și formării de colective închegate, conturării profilului lor moral, emulației spirituale dintre studenți.

Deși de cele mai multe ori se obișnuiește a se spune : **„Uteciștii au răspuns cu entuziasm la chemarea... etc. etc."**, situația reală demonstrează că lucrurile nu stau întotdeauna astfel și aceasta din multiple motive : **organizarea unor acțiuni la întîmplare, în grabă, fără a consulta în prealabil masa de studenți, fără a se asigura reușita lor, credința că ideile celor din organele de conducere sînt „geniale" și au mai multă greutate.** Acestea au imprimat o stare de pasivitate, de insensibilizare a spiritului de inițiativă.

Practici de genul acesta au făcut ca studenții să nu dea dovadă de prea multă inițiativă nici atunci cînd li se oferă ocazia. Consultați fiind în privința tematicii viitoarelor adunări U.T.C. a fost necesară intervenția cadrelor didactice prezente pentru a ne face sesizări în legătură cu această problemă. Cauza

e aceeași : obiceiul de a stabili o tematică adunărilor în cadrul restrîns al birourilor U.T.C. fără a consulta uteciștii ! Situația e identică și în cazul simpozioanelor sau expunerilor care, după părerea mea, pe lîngă temele legate de problemele politice, care bineînțeles sînt indispensabile, ar trebui să prezinte o serie de aspecte care să nu fie legate de profilul facultății, pentru că cele expuse ar fi cunoscute în mare parte din cele studiate la cursuri și seminarii și în acest fel ele nu pot trezi interesul studenților.

O piedică în activitate sînt numeroasele **„cereri de aprobări"** a inițiativelor, sistem utilizat încă în multe cazuri... O inițiativă mai veche a actualului an IV pentru organizarea unei excursii la Doftana și Muzeul de istorie a partidului (de genul excursiilor de studii de la alte facultăți) a rămas îngropată în acest stadiu. Cercul literar organizat acum cîțiva ani de un grup de iubitori ai literaturii (acum reorganizat) și-a încetat activitatea o perioadă destul de îndelungată și, așa după cum arată unii din foștii membri, o cauză a fost totalul dezinteres manifestat de organele de conducere ale U.T.C. și A.S. (A se mai nota și nevoia unei aprobări de săli în care să se desfășoare asemenea acțiuni !).

Iată cauzele care m-au determinat să ridic aceste cîteva probleme **legate de valorificarea inițiativei uteciștilor.** Cred că acesta ar fi singurul mijloc prin care am putea organiza acțiuni, evitînd să răspundem la o veșnică întrebare pusă de studenți — **E obligatoriu ?** — și să răspundem la întrebarea : **Putem participa și noi ?** Iar noi să invităm : **Da !**

Reghini IONEL
anul II Drept (secretarul organizației U.T.C. din facultate)

VÎRSTA TINEREȚII PLENARE

CONCLUZIILE UNUI SONDAJ DE OPINII

IDEALURI ȘI PREFERINȚE STUDENȚEȘTI (I)

În abordarea problemelor complexe ale contemporaneității capătă un loc din ce în ce mai mare acțiunile de sondaj ale opiniei publice, întrucît pe această bază se pot lua, de cele mai multe ori, „deciziile" optime de intervenție într-un domeniu sau altul. Este foarte interesant, în acest sens, modul cum sînt „recodificate", pe planul conștiinței, datele existenței reale și în același timp foarte complexe ale omului ca **subiect.** Ni se pare că activitatea variată de influențare a opiniei publice poate fi făcută numai pe baza unei analize științifice a acestei opinii, analiză care trebuie să ofere direcțiile principale asupra cărora e necesar să se concentreze factorii meniți a modela conștiința de sine a individului sau, mai ales, a unei colectivități.

Hotărîrea recentei Plenare a C.C. al P.C.R. prevăzînd crearea centrului de cercetare pentru problemele tineretului subliniază rolul tot mai mare pe care trebuie să-l aibă în direcționarea eficientă a muncii educative sondajele de opinie și, într-un sens mai larg, cercetarea sociologică concretă pe probleme ale formării moral-spirituale a noilor generații. Ca și în alte institute de învățămînt superior o asemenea cercetare, sau mai bine zis un asemenea sondaj de opinie, s-a efectuat și la Institutul de arhitectură „Ion Mincu", urmărindu-se, mai ales, procesele de structuralizare complexă, în sens larg, a conștiinței viitorului specialist.

Desigur procesele de conștiință nu pot fi absolut codificate (ținînd seama de coloratura, de multe ori tulburătoare, prin complexitatea și nuanțările foarte fine, și de aceea nu ușor sesizabile, a existenței social-umane a individului); dar la ora actuală există metode, verificate în practică, de cercetare sociologică concretă care pot să evidențieze problematica de idei sau trăsăturile de comportament ale unui anumit grup social și pe această bază să reliefeze, cu destulă precizie, „punctele" sau „ariile" din conștiința unei colectivități asupra cărora trebuie axată în principal, la un anumit moment dat, acțiunea de influențare ideologico-educativă, precum și metodele cele mai adecvate prin care se poate realiza această influențare.

Dintre formele generale folosite noi am ales ca o primă fază **chestionarul,** alcătuit însă cu multă atenție, valorificînd experiența valoroasă a școlii românești de sociologie ca și unele din realizările, pe această linie, pe plan mondial.

În centrul problematicii anchetei întreprinse a stat, după cum credem că era firesc, **atitudinea față de profesiunea aleasă** și viziunea studentului privind perspectivele apropiate sau îndepărtate de realizare a sa din punct de vedere profesional-cetățenesc, atitudinea față de aspectele esențiale ale vieții în general, preocupările privind formarea sa cultural-artistică, problema idealului în viață, concepția despre fericire, despre raporturile dintre oameni etc., etc.

Dintre concluziile acestei anchete sociologice în rîndul studenților de la Arhitectură aș vrea să mă opresc, în articolul de față, numai asupra unor aspecte.

Este foarte semnificativ că majoritatea covîrșitoare a studenților interogați în problema: **„De ce v-ați înscris la facultatea pe care o urmați ?"**, a răspuns pe linia chemării interioare pentru profesiunea aleasă. Din 29 de studenți numai doi nu răspund, iar alți doi explică înscrierea la facultate datorită îndrumării părinților.

DE CE V-AȚI ALES FACULTATEA PE CARE O URMAȚI ?

(cifrele din dreapta reprezintă în ordine: băieți, fete, total)

Îmi place (subiectiv, nemotivat)	2	1	3
Chemarea	1	1	2
Meserie frumoasă prin caracteristici și perspective	3	7	10
Preferă arta (desenul) altor îndeletniciri	4	2	6
Cale de afirmare și dezvoltare a aptitudinilor sufletești	4	—	4
Influența părinților	1	1	2
Nu știu	2	—	2

Răspunsuri tipice, sugestive: „Îmi place frumosul, vreau să construiesc", „E cea mai frumoasă meserie; n-o să moară niciodată", „Pentru mine înseamnă: desen, voie bună, mișcare".

Alegerea profesiunii este strîns legată, mai cu seamă la anii mari, de fixarea unei perspective și, implicit, de precizarea dorinței cu privire la viitorul loc de muncă. Preferințele studenților arhitecți se îndreaptă, în ordine, către: București (13), Brașov (4), Constanța (2), Cluj (1), Craiova (1), Ploiești (1), Iași (1), Suceava (1), Sinaia (1). Alte răspunsuri: în localități diferite (2), 2—3 ani în provincie și după aceea în București (1). Rezultă de aici o problemă esențială privind formarea profilului cetățenesc, spiritual al viitorului specialist și anume aceea a înțelegerii profunde a semnificației sociale a profesiunii, mai cu seamă în condițiile în care întregul nostru popor nu-și precupețește forțele, energia și talentul pentru a ridica România pe noi culmi ale progresului și civilizației. Este evident că Bucureștiul, capitala patriei noastre, oferă posibilități largi de formare și afirmare multilaterală a intelectualului. Dar dezvoltarea armonioasă și în ritm rapid a întregii țări cere ca specialistul să fie prezent în toate centrele unde pulsează viu construcția civilă sau industrială. Între altele, în domeniul profesiunii de arhitect, provincia (marile centre regionale), avînd în vedere unele situații specifice, creează un cîmp larg de afirmare profesională a tînărului arhitect, prin participarea sa direct responsabilă la realizarea unor mari obiective. Acest lucru este verificat de experiența creatoare a multor generații de tineri arhitecți.

În acest sens ni se pare că problema formării moral-spirituale, a dezvoltării răspunderii patriotice a viitorului specialist este o problemă esențială a educației comuniste. Fără discuție că orice dezbatere pe această temă presupune, în mod inevitabil, luarea în considerație a particularităților de vîrstă și implicit de psihologie ale tinerei generații. Este adevărat, în același timp, că nu de puține ori intervin factori aleatori, nu lipsiți totuși de semnificații etice, factori care nu trebuie trecuți cu vederea și care au fost parțial puși în evidență de sondaj. Pe această linie cred că mediul familial, influențele inerente oricărei colectivități sociale (macro sau micro grupuri), criteriile valorice (axiologice) în aprecierea unor prietenii și modele sînt demne de a fi luate în considerație.

Este cunoscut că profesiunea de arhitect impune ca o componentă esențială a sa o înaltă și multilaterală pregătire teoretică. Din răspunsurile primite la întrebarea **„Cîte ore consacrați săptămînal studiului, pregătirii pentru seminar, proiecte ?"** rezultă o insuficientă preocupare a multor studenți pentru studiul individual. Din 29 de studenți ai anului IV 6 nu au răspuns, 6 au relevat preocuparea principală, de multe ori unică, pentru elaborarea proiectelor, iar ceilalți afectează studiului teoretic între 2 și 50 de ore pe săptămînă (ambele răspunsuri extreme părînd a fi nerealiste).

În ceea ce privește preocuparea pentru un **larg orizont cultural,** preocupare, aș zice, cu caracter profesional la Institutul de arhitectură, ea rezultă din datele răspunsului la întrebarea:

CÎTE SPECTACOLE AȚI VIZIONAT ÎN ULTIMELE 3 LUNI ?

Între 1—10: 9 subiecți
Între 10—20: 11 subiecți
Între 20—30: 7 subiecți
Peste 30 : 2 subiecți

Din totalul spectacolelor vizionate:

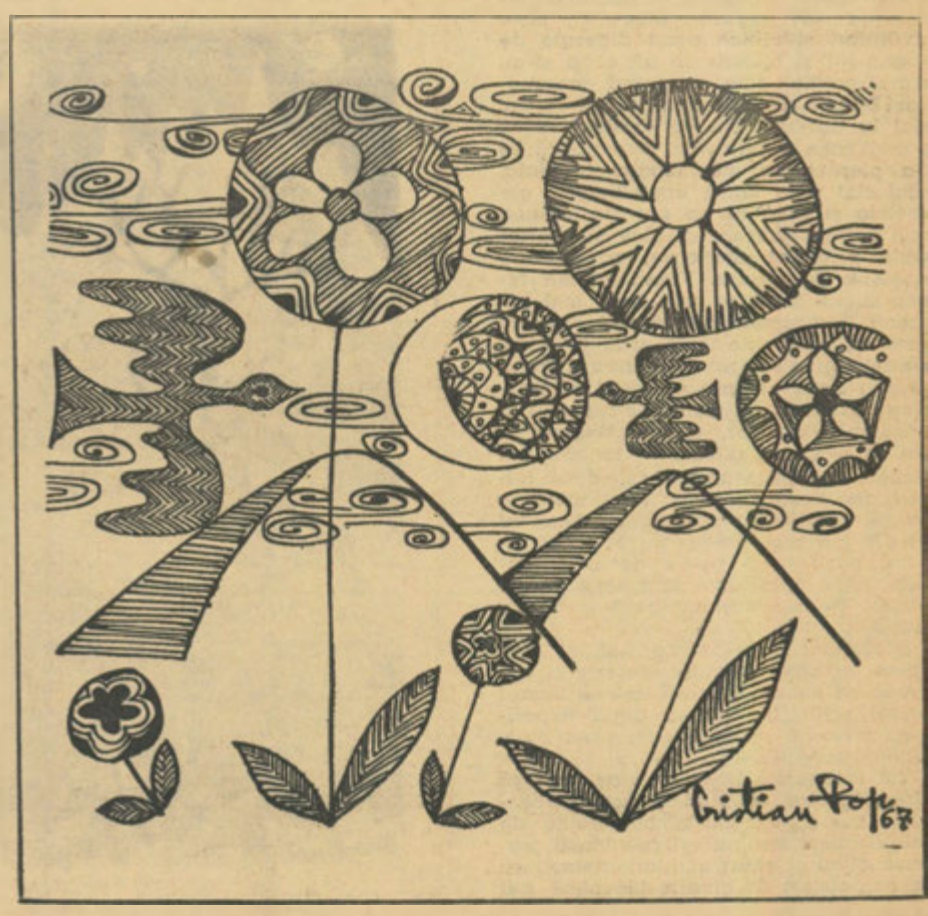
Film: 85%
Teatru: 15%
Concert: 8%
Muzică ușoară 2%.

Se observă așadar o pondere importantă a spectacolelor în bugetul timpului liber general al studenților, cu o **vădită** accentuare spre film și cu mari deosebiri între diferiții subiecți. De aci și concluziile ce se impun atît în ceea ce privește desfășurarea activităților cu studenții cît și sporirea interesului lor pentru unele activități mai puțin susținute.

În viața unui student o pondere însemnată o are și **activitatea obștească.** Este concludent că majoritatea studenților sînt antrenați în viața politică, obștească din institut. Astfel, din sondaj, rezultă că majoritatea consacră în medie 3—4 ore săptămînal acestei activități. Totuși, un număr relativ mare (8) nu afectează nici o oră, iar alții (7) nu răspund, evident din motive reale, la această întrebare. Interesantă este în acest sens și situația răspunsurilor la întrebarea: **„La discuțiile asupra unor probleme politice, luați cuvîntul spre a vă spune părerea?" Da: 14, Nu: 15.**

În legătură cu asemenea situații se ridică, credem, problema metodelor și formelor de muncă ale organizației U.T.C. Din acest punct de vedere, în lumina Hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R. privind munca în rîndurile tineretului, se impune găsirea unor forme mai variate, mai atractive de antrenare a studenților la viața obștească, cultural-artistică, sportivă din institut. Dar, în acest sens are o însemnătate deosebită analiza și a altor componente ale profilului moral-spiritual al studenților, referitoare la idealurile sale, la modul de înțelegere și apreciere a fizionomiei morale proprii și a colegilor, la criteriile de apreciere a atitudinilor morale — analiză asupra căreia vom reveni într-un număr viitor.

Conf. Ion REBEDEU

ORIZONTUL VIZITELOR NEPĂMÎNTENE (VI)

SÎNTEȚI GATA SĂ FIȚI

EVRIKA!

SOLII PLANETEI NOASTRE?

Iată, deci, o întrebare dificilă spre care nu ne putem îndrepta fără puțină fantezie. De ce totuși cu fantezie, cînd mai toți oamenii care țin cu orgoliu la seriozitatea lor arată că prospecțiunile se fac numai prin calculul judecății reci? Da, dar fantezia este adesea calculul cel mai rapid! Cineva îmi spunea: „Este exact același mic contrast din totdeauna dintre părinte și copil; îl găsești la o mulțime de scriitori din toate epocile." S-ar fi putut să mă liniștesc după astfel de răspuns, de atîtea ori verificat de istorie. Nu m-am liniștit; nu numai ca tată de adolescent și, implicit, cercetător diletant al generației care vine după noi, aceștia, dar și ca amator de a prospecta viitorul în anticipații literare. Nu-mi cunosc strămoșii îndepărtați care vor fi trăit răspîndiți prin Europa și cine știe prin ce alte continente, păstrate sau pierdute. Dar sînt sigur că fiecare din ei, scrib, fierar, vînător, plugar sau vraci, a simțit o dată în viață că el rămîne pe loc și fiul său se duce mai departe. Era însă liniștit, fiindcă știa unde se duce acest fiu: arătînd cu brațele desfăcute micul orizont, părintele avea destule degete ca să numere cele mai puțin de zece meserii esențiale din care să-i aleagă fiului una. Iar acum?

Să ne întoarcem însă puțin în alt trecut, bunăoară în enigmatica civilizație Masma, care a precedat o foarte mare catastrofă planetară. Nu vreau să mă opresc la comentariul ciudatelor sculpturi făcute direct în marile stînci montane, vizibile din anumite locuri în amiezile solstițiului de vară, pe care le-a descoperit învățatul peruvian Daniel Ruzo. Nu vreau să poposesc nici la momentul Atlantidei, nici la legendele arhaice care cunoșteau un cer fără lună și nici la ciudățenia apariției inexplicabile a unor științe exacte în zorii civilizației unor popoare „fără copilărie": sumerieni, egipteni. Cert este că o cultură solidă a existat înainte de evenimentul catastrofal care a întors destinul planetei noastre; evenimentul catastrofei putea fi potopul, cu scufundarea tragică a continentului platonician, putea fi apariția pe cer a Lunei, sau influența exploziei unei planete din sistemul solar (Phaëton), după cum putea să fie și un contact dintre pămînteni și extratereștri. După toate ipotezele ce se pot calcula pînă acum, nu cred să fi fost vreun conflict al contactului; aș accepta mai degrabă ideea că niște învățături științifice prost digerate de pămînteni și folosite în alt scop și-au arătat celălalt tăiș, devenind catastrofale. Dar nu mi-am propus să mă opresc nici la acestea. Că a existat cîndva o civilizație pămînteană superioară ce s-a pierdut, nu mai încape îndoială, căci sînt prea multe urme limpezi ale aceleia și prea nu se pot ele explica prin datele psihosociologice ale societăților primitive ulterioare, care le-au moștenit de-a gata. Vreau să mă întreb numai dacă cei mai buni, mai sănătoși, mai inteligenți dintre oamenii care au trăit catastrofa erau pregătiți s-o întîmpine sau nu, mai bine zis, vreau să știu dacă ei erau pregătiți să înțeleagă evenimentul insolit ce răsărise la orizontul vieții lor, sau nepăsarea — hai să zicem, indolența — lor n-a dat atenție noutății, n-a văzut cele două tăișuri ale cuțitului, și a lăsat lucrurile să se desfășoare întîmplător, neștiind că din toată civilizația nu vor mai rămîne decît niște opere de artă ciudate, niște construcții fără sens pentru urmași (terasa din Baalbek) și cîteva mituri.

Răspunsul e lesne de dat, și iată de ce ne trebuie puțină fantezie și azi. Vreau să spun că nu ne trebuie numai calcul rigid, iar goana după experimentalism nu rezolvă, știm prea bine, toate întrebările.

Tot mai multă lume (și n-aș vrea să repet, pentru sceptici și antropocentriști, sumedenia de nume vestite de astrofizicieni, exobiologi, astronomi, matematicieni și chiar scriitori fantaști cu un bun sistem de gîndire filozofică, deși atributele, însă aici am vrut să ajung).

În universitățile lumii de azi învață, cum se spune de obicei, intelectualii de mîine. Noi le-am și găsit meserii precise: ciberneticieni, atomiști, exobiologi etc. Nu ne gîndim destul de des la meseriile care încă nu s-au inventat și pe care ei or să le inventeze. Poate nu e treaba noastră? Dar noi sîntem cei care muncim acum ca să le inventeze ei mîine. Poate ne vom și folosi de ele, mult mai profund decît bunicul care s-a plimbat cu tramvaiul inventat de tata sau decît tata care privește televizorul inventat de mine. Fiul meu poate fi, de pildă, comandant de astronavă sau arheolog în sistemul solar sau areograf sau... va face parte din grupurile de **oameni** care vor lua contact direct cu **ființele extraterestre.** Cum se va numi această meserie, încă nu știm; unii spun că nici nu se va numi în nici un fel, fiindcă nu va exista. E comod, însă tare mă tem că așa s-a mai spus. Și în vremea noastră atitudinea struțului nu mai e la modă, pentru că e periculoasă. Liwingstone pornise în Africa în mînă cu crucea de misionar, însă avea o minte prea deschisă ca să nu se transforme în explorator și om de știință în clipa în care numai inteligența putea găsi o soluție vrednică de noțiunea de om. Sînt trei ipoteze principale pe care le putem formula anecdotic: 1. extratereștrii au venit cu bune intenții la noi, fie să ne împărtășească din știința lor, fie să ne ajute să ne domolim entuziasmul armelor nucleare, fie pur și simplu să afle **cine** sau **ce** (se poate și așa) sîntem; 2. extratereștrii n-au venit cu bune intenții la noi, fie că au nevoie de ceva de pe planeta noastră, fie că vor să fure ceva din știința noastră, fie că nu vor pur și simplu nimic altceva decît să ne facă rău; 3. extratereștrii nu există și toți cercetătorii au greșit în fața unor fenomene naturale, deocamdată neexplicate definitiv de știință. Ipoteza a treia e barbară însă prin ignoranța ei; zicea și Spinoza că ignoranța nu este argument și nu știu cum această negație agnostică se apropie prea mult de bigotism ca s-o mai luăm în serios. A doua ipoteză este barbară prin necunoașterea unui termen important al ecuației, anume că o civilizație ajunsă într-un stadiu mult superior alteia nu mai are ce răpi celeilalte; și pînă cînd să ne tot dedulcim la compararea Cosmosului cu universul redus și în prag de dispariție al mentalității de conchistă? Mi se pare, așadar, că rămîne logică prima ipoteză, cu miile ei de variante, din care omul nu știe nici cîteva zeci.

Și să ne întoarcem la întrebarea din titlu.

Există opinii după care tineretul acesta din ultimele clase de liceu ori din universități nu se interesează mai de nimic, iar această afirmație o fac acei oameni adulți care nu se interesează decît de valoarea șlufului de bocanc sau de cele patru cuvinte din siropul ultimului șlagăr. Sînt și opinii după care acest tineret este cufundat într-o tristețe organică, lăsîndu-se ademenit de cîntecul tragic și parcă ireal al lui Adamo; să zicem că ar fi o trăsătură esențială, dar de ce numai-decît tristețe și nu mai curînd atmosfera unei mutații spirituale, după renunțarea la dogme și erezii și spaime și prejudecăți și, din perspectiva consolidării luciditații, înainte de luarea în primire a lumii ce i se testează. Oare e atît de greu de văzut în toate, pe suprafața biosferei, că nu ne urmează acum o altă generație, ci o altă lume? Media statistică a setei de cunoaștere în universități este mai bună, susținută de mai semnificative profunzimi, decît la generațiile anterioare, poate chiar mai bună decît media statistică a interesului pentru noutate din zona pe alocuri obosită a corpului didactic. Dar toate acestea sînt numai elementul prim al problemei.

Generația la care mă refer, aflată în fața unui cîmp științific nemaipomenit de vast și care totuși poate fi prea mic față de cîmpul următor, judecat după premisele sale, este, cred, mai mult decît o generație studioasă (studios, în sens clasic, era școlarul care nu urmărea decît să învețe o meserie): este o generație cu spiritul deschis noutății, o generație cu spirit critic nedublecat, părăsind religiile și rezidurile lor pe care generațiile anterioare și le mai tolerau. Aș putea să disting una de alta cele două generații prin două replici auzite recent, în două conversații similare asupra posibilității vizitelor extraterestre; vorbeam despre obiectele zburătoare neidentificate. Un bărbat de 45 de ani mi-a spus cu dispreț: Nu se poate. Le-ar fi văzut cineva! Iar un tînăr student m-a întrebat: Există fotografii autentice? și mi-a cerut date suplimentare. Eu deduc fără teama erorii că, la eventuala apariție într-o piață a unui disc extraterestru aterizat, primul se va ascunde în pivniță, iar cel de-al doilea se va duce să vadă ce e.

Înlăturînd orgoliul pe care-l hrănește de obicei ignoranța, să admitem că totuși apariția fățișă a unor ființe extraterestre s-ar produce în vremea noastră, în anul 1968 sau în anul 2000. Faptul e deopotrivă probabil și improbabil, căci nu noi am stabilit condițiile. Tinerii care azi au vîrsta de 20 de ani, la 52 se vor afla în mileniul următor. Noi vom fi foarte bătrîni, cîți dintre noi vom mai fi. Ce condiții vor trebui îndeplinite pentru un contact demn și înlăturînd primejdia (să nu uităm că și posibilitatea de a te face ridicol e o primejdie!) între stăpînii planetei din 2000 și oaspeții necunoscuți? Iată cîteva condiții fundamentale: 1. luciditate; 2. inteligență; 3. informație; 4. curajul de a gîndi; 5. calmul în fața insolitului; 6. simțul proporțiilor; 7. sete de cunoaștere; 8. absența prejudecăților, dezinteresul față de tabuuri și fetișuri; 9. dispariția afectelor care înjosesc pe om; 10. sentimentul planetar. Sînt, fără îndoială, mai multe condiții. Generația le va descoperi și consolida pe parcurs.

Firește, oricine se poate înșela asupra unui fapt presupus și încă nedovedit celor cinci îndărătnice simțuri omenești. Dar nu cred că se mai poate înșela cineva afirmînd că în general tineretul pe care mizează lumea de mîine nu ar îndeplini vreuna din aceste condiții ce mi se par foarte necesare nu numai într-o eventuală întîlnire față în față cu extratereștrii, ci chiar în stăpînirea formelor tehnice inventate de noi și care, prost dirijate, pot scăpa de sub controlul rațiunii omenești. Și nu e greu de ghicit că mă gîndesc mai întîi la energia nucleară și la mașinile cu gîndire autonomă.

Căci o generație nepregătită (cum au fost atîtea în trecut) ar face vasilisc pînă și dintr-o rază laser, iar pe comandantul astronavei străine l-ar face zeu! Dar așa ceva nu mai poate să se întîmple. Cel mult, un **homo unius libri,** învățîndu-și cartea de aici pînă aici, va zice mirat: Nu se poate! În cartea mea scrie altfel.

Și nu-și va aduce aminte cum l-a socotit centaur pe călărețul hicsos, cum a refuzat vaporul lui Fulton sau cum a rîs de Aurel Vlaicu la Arsenal. Lui îi trebuie valori mai sigure, de exemplu o ștampilă rotundă.

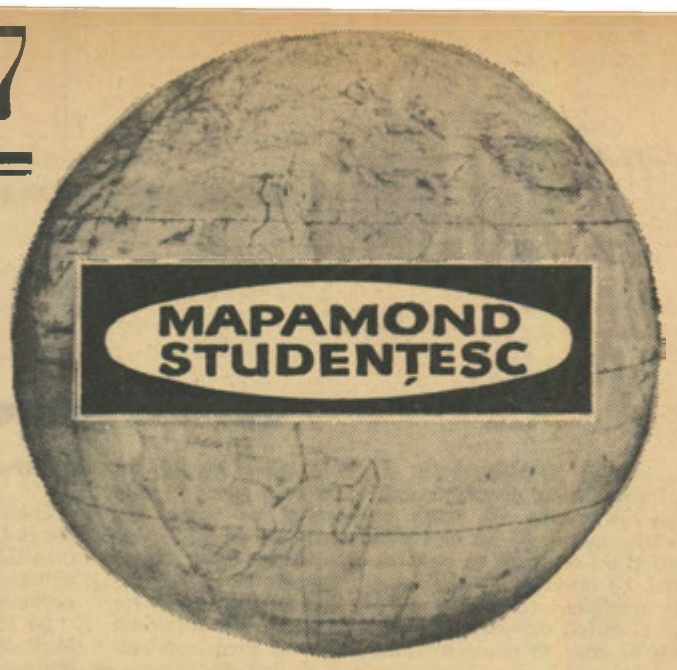
Victor KERNBACH

— Să vezi ce vezi, să știi ce știi și să nu cunoști limba țării!

Desen de FAISANT (din „Jour de France")

SFIRȘIT DE AN '67

Anul calendaristic se întretaie (în cele mai multe țări, dar nu în toate) cu anul universitar. Astfel că bilanțul sfîrșitului de an subliniază mai mult decît specificitatea **vieții universitare** — integrarea **ei în tumultul vieții contemporane, adeziunea și participarea studenților la marile frămîntări și lupte sociale și politice ale popoarelor.**

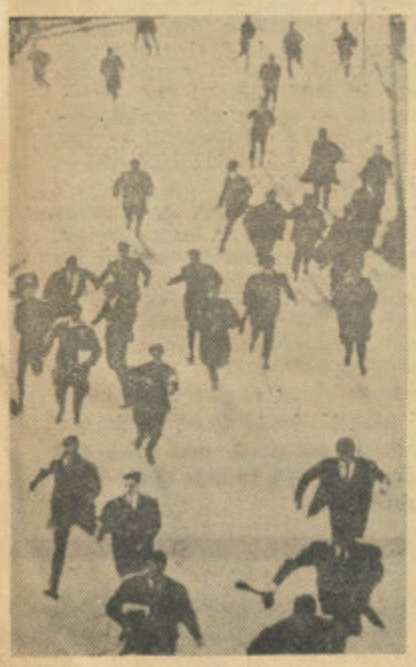
1967 nu face excepție în acest sens. Ca și în anii precedenți, mai mult chiar decît în anii precedenți, studenții progresiști de pe toate meridianele și paralelele s-au dovedit militanți activi și combativi pentru soluționarea democratică a unora din cele mai acute probleme care preocupă omenirea : menținerea păcii și stingerea focarelor de război, lupta împotriva acțiunilor agresive ale imperialismului și reacțiunii, apărarea cauzei eliberării naționale și independenței popoarelor, democrația și libertatea, progresul economic, social și cultural, dezvoltarea învățămîntului.

Vietnam — solidaritate

Casa de cultură a studenților din Capitală. Într-o atmosferă sărbătorească, de solidaritate cu lupta dreaptă a poporului vietnamez, are loc (miercuri 20 decembrie) adunarea festivă organizată de C.C. al U.T.C. cu prilejul celei de a 7-a aniversări a înființării Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud. În sală se află sute de muncitori, studenți și elevi, studenți vietnamezi, precum și tineri din alte țări care studiază în țara noastră.

Luînd cuvîntul, tovarășul MIRCEA ANGELESCU, secretar al C.C. al U.T.C., președinte al Consiliului U.A.S.R., arată că aniversarea a 7 ani de la crearea Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud, pe care poporul și tineretul român o sărbătoresc împreună cu forțele progresiste din întreaga lume, are loc în condițiile în care forțele patriotice, însuflețite de noul Program politic al Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud, obțin noi și importante succese în lupta împotriva trupelor americane și satelite, pentru libertatea, independența și integritatea teritorială a patriei lor. Alături de opinia publică mondială, tineretul român ca și întregul nostru popor — spune în continuare vorbitorul — înfierează și condamnă cu cea mai mare tărie noile crime ale agresorilor americani și cere cu fermitate încetarea imediată și necondiționată a bombardamentelor și a celorlalte acte de război ale S.U.A. împotriva R. D. Vietnam — stat socialist independent și suveran, încetarea agresiunii în Vietnam, retragerea tuturor forțelor americane și a celorlalte trupe satelite din Vietnamul de sud, aplicarea acordurilor de la Geneva, respectarea dreptului imprescriptibil al poporului vietnamez de a-și făuri singur viitorul, potrivit voinței și aspirațiilor sale naționale.

Mai iau apoi cuvîntul muncitorul ȘTEFAN BUCUR de la uzina „Vulcan" și eleva MONICA STRĂUȚ de la liceul „Matei Basarab", exprimînd caldele sentimente față de lupta eroică a poporului vietnamez și condamnînd actele războinice ale S.U.A. în Vietnam. Luînd cuvîntul din partea Asociației studenților vietnamezi în Republica Socialistă România, studentul PHAM VAN MINH exprimă „mulțumiri sincere partidului, guvernului și poporului frate român pentru sprijinul și ajutorul prețios și eficace acordat luptei poporului vietnamez".

Demonstrație pe străzile Madridului

Libertate! Libertate!

Din nou Spania este, în aceste zile de decembrie 1967, martora unor viguroase manifestații studențești.

Iată cîteva secvențe ale filmului lor.

1 decembrie : Poliția intervine împotriva unei manifestații a studenților din Madrid. Refuzul autorităților de a permite organizarea unui miting la Facultatea de drept a declanșat manifestația a 500 membri ai sindicatului democratic universitar. A fost înălțată și o baricadă, dar ea n-a putut fi apărată în fața atacului poliției călare. 40 de studenți arestați.

2 decembrie : În semn de protest față de represaliile din 1 decembrie, 3 000 studenți declară o grevă de două zile. Rectoratul suspendă cursurile. Grupuri de studenți străbat străzile Madridului strigînd : „Libertate".

4 decembrie : După reluarea cursurilor, noi manifestații de protest. În fața Facultății de medicină — o baricadă. Aci are loc un miting la care participă 2 000 de studenți cerînd libertatea celor 15 profesori și studenți arestați cu o noapte înainte. Din nou, timp de o oră, ciocniri cu poliția. Numeroși răniți. Între cei arestați, Isabela — nepoata poetului și dramaturgului Federico Garcia Lorca, împușcat de fasciști la începutul războiului civil. Un nou atac al poliției cu grenade lacrimogene și, abia spre seară, instaurarea „ordinei" cu prețul a numeroși răniți și arestați. „Adunările libere" ale studenților hotărăsc o nouă grevă de protest.

5 decembrie : Mii de studenți demonstrează pe străzile Madridului, însoțind lozincile cu cîntece revoluționare. Poliția îndreaptă împotriva manifestanților furtunuri cu apă colorată, arestează la întîmplare dintre manifestanți și asistenți. Dar demonstrația continuă. Iar greva e susținută de 75 la sută dintre studenți. Tensiunea crește, ea nu poate fi înlăturată prin represiuni, ci doar prin rezolvarea problemelor acute ce se pun în viața universitară și publică spaniolă. E numai un episod al acestei lupte care dovedește adeziunea studenților la lupta muncitorilor și intelectualilor spanioli pentru democrație.

Împotriva dictaturii militare în Grecia se pronunță și studenții din Roma

Baricade la Santiago

În cursul întîlnirilor avute cu conducători ai mișcării studențești din Chile mi-am dat seama că aceștia consideră studențimea ca o parte integrantă a poporului. Concomitent cu preocuparea pentru înfăptuirea obiectivelor specifice (reforma învățămîntului, democratizarea universității), studenții sînt participanți în primele rînduri ale bătăliei duse de oamenii muncii pentru o viață mai bună, pentru un viitor luminos.

Chiar în timpul șederii noastre în Chile, la sfîrșitul lunii noiembrie, a avut loc o puternică grevă, organizată de Confederația Unitară a Muncitorilor, pentru ridicarea salariilor. O mare parte a studenților s-au solidarizat cu oamenii muncii, neprezentîndu-se la cursuri. Studenții Institutului pedagogic din Santiago au ridicat baricade pe străzile care înconjurau clădirea Universității pentru a putea organiza manifestația de solidaritate fără a fi tulburați de armată. Atunci cînd carabinierii s-au îndreptat înarmați cu care de asalt și puști de război spre localul Universității, studenții au dat foc baricadelor. Am asistat la o adevărată luptă între militari, care au recurs la focul armelor și la gaze lacrimogene, și cei peste 200 de studenți care aruncau cu pietre și bucăți de lemn. Pînă la urmă, încălcînd autonomia universitară, carabinierii au intrat în localul Universității, arestînd un student din secția de istorie și o studentă din secția de filozofie. Mai mulți studenți au fost răniți.

De asemenea, în orașul Valparaiso, studenții Universității Santa Maria au organizat în seara grevei o demonstrație de solidaritate cu greviștii și după aceea s-au îndreptat spre sediul local al ziarului „Mercurio" pentru a-și exprima indignarea față de modul cum oglindește această gazetă lupta forțelor progresiste chiliene. Și cu acest prilej carabinierii au intervenit brutal, au fost răniți mai mulți studenți, iar 17 dintre ei au fost arestați.

Studențimea chiliană susține lupta justă dusă de țărănime pentru înfăptuirea reformei agrare. Studențimea chiliană participă totodată la acțiuni de solidaritate cu Cuba socialistă, cu Vietnamul luptător. Nu de mult numeroși studenți au luat parte la marșul tineretului între Valparaiso și Santiago sub lozincile de solidaritate cu Vietnamul. De asemenea, studenții au luat inițiativa organizării unui forum pe tema Vietnamului, propunînd unui reprezentant al ambasadei nord-americane să vină la această întîlnire și să prezinte „argumentele" agresiunii duse în Vietnam, în timp ce un reprezentant al studenților urma să susțină cauza poporului vietnamez. Forumul n-a avut loc deoarece ambasada S.U.A. n-a acceptat invitația, după cum n-a acceptat nici liderul celui mai conservator partid chilian.

Sînt doar cîteva aspecte ale participării largi combative a studenților la lupta poporului chilian.

S. NICOARA

CRONICA MICA CROBISTULUI

SEMNE BUNE

ANUL ARE?

Din bătrîni se obișnuiește ca la începutul noului an să-și încheie omul socotelile : să vadă ce-a făcut în cele 365 de zile trecute, de unde pornește și ce semne are văleatul următor. Și se mai obișnuiește să se zică în această zi un plugușor în care să încapă cîte ceva pentru fiecare. Se înțelege că nici microbistul nu se poate sustrage tradiției, cu toate că era mai bucuros să nu fie astfel ci altfel, domeniul lui fiind singurul din România anului '67 care, în unele privințe, în loc să facă pași înainte, face pași înapoi. Să uităm însă o clipă de necazuri și, așa cum se cam face în sportul nostru, să ne ocupăm mai întîi de fațadă.

CUM ARATĂ FAȚADA ?

Curățică, curățică, dacă am aprecia și noi — cum se aprecia într-un material prezentat de către Ministerul Învățămîntului la o recentă consfătuire : „rezultatele obținute de sportivii noștri studenți în acțiunile internaționale sînt, în general, mulțumitoare", „comportarea acestora a făcut o frumoasă propagandă sportului studen-

„Este trist că, pentru a rotunji bilanțul sportului nostru universitar pe un an întreg, simțim nevoia să împrumutăm niște cifre din... turism".

tesc" și așa mai departe. De fapt, ce înseamnă acțiuni internaționale ? Înseamnă vreo 35 de întreceri, dintre care vreo 15 peste hotare — ceea ce fără să fie mare lucru este totuși ceva, în comparație cu bilanțurile multora dintre anii rămași în urmă. Performanțele valoroase de mare răsunet au surîs mai cu seamă reprezentanților individuali decît echipelor noastre studențești. 1967 a înscris pe scrimerul medicinist Anton Pongratz din Tîrgu-Mureș în lista campionilor mondiali de tineret, pe Mihaela Peneș, de la I.C.F., în tabloul celor mai bune sulițașe din lume, pe icefista Cristina Balaban și pe politehnicianul Vasile Costa, din Timișoara, între primii 10 înotători ai Europei.

Echipele, cum spuneam, nu prea se pot lăuda. Cu excepția handbalistelor de la Universitatea bănățeană — care au reușit să se califice în semifinalele Cupei Campionilor Europeni, ratînd de puțin finala, și au cucerit astfel locul trei (sau patru) în continent înainte de a împlini vîrsta medie de 21 de ani. Am mai putea aminti, evident, cîștigarea unor turnee de baschet — în orașul turc Antalya și la Hamburg — dar dacă ne gîndim că la primul întrecerea a fost anemică, iar la al doilea principala noastră adversară a fost formația marinarilor de pe un vas american, preferăm să fim... realiști. Baschetbalistele de la Politehnica București au pierdut calificarea în turul III al Cupei Campionilor Europeni chiar din prima manșă, pe teren propriu. Exact cum făcuseră cu un an în urmă în fața studentelor din Varșovia. Numai că de data aceasta s-au schimbat adversarele (M.T.K. Budapesta) și jucătoarea noastră de bază care a fost factorul principal al înfrîngerii (în 1966 — Pușa Haralambie ; în 1967 — Sanda Dumitrescu). Istoria, deci, se repetă... chiar și pe o bază nouă.

Bineînțeles, nu e bine nici să ne turnăm singuri cenușă în cap. Au lipsit, e drept, marile confirmări internaționale, dar sportul nostru universitar a reușit să spele și el cît de cît fațada. El n-a avut nici succese și nici nereușite mai mari sau mai mici ca mișcarea sportivă generală din țara noastră — în care reprezintă un important detașament, cum se va vedea mai jos. '68 debutează cu noi încercări : reprezentativa universitară de handbal băieți va participa cu șanse apreciabile la Campionatul mondial studențesc (ianuarie, R.F. a Germaniei), un lot restrîns va lua startul întrecerilor Universiadei de iarnă (tot ianuarie, Innsbruck). Poate acum vom face mai mult. Succes !

CAMPIONII NOȘTRI

Potențialul studențesc în sportul românesc este considerabil. Numai la jocuri se întrec 106 formații universitare (32 în „A", restul în „B"), reprezentînd 40 la sută din numărul total al echipelor participante la campionatele naționale.

La 15 discipline studenții au urcat pe podiumul cel mai înalt al campionatelor naționale. Două echipe feminine (Politehnica București — la baschet — și Medicina Timișoara — la șah) sînt astăzi în posesia titlurilor, iar 13 studenți sînt campioni la probele individuale. Amintim între ei pe Mihaelă Peneș, Ioan Șerban, Elisabeta Bonci, Ion Olărescu, Mariana Antonescu și Elena Baumstarck pentru a ne rezuma la cărțile de vizită cele mai prestigioase.

CEILALȚI ?

În cîteva discipline — de mai mare ori de mai mică popularitate — teamurile studențești au avut un cuvînt greu de spus și în acest al 67-lea an din secolul sportului : baschet (fetele de la Politehnica București — campioane; colegele lor de la Cluj pe locul 3; clujenii, bucureștenii și timișorenii pe primul plan — locurile 3, 4 și 5), volei (gălățenii — vicecampioni), handbal (timișorencele locul 2, colegii lor locul 3, bucureștencele — 4), scrimă, tir, rugbi. Probleme mai deosebite se ridică la atletism, la gimnastică și — vai ! — la fotbal. Să le vedem pe rînd...

Atletismul studențesc, altădată principalul izvor de mari performanțe în țara noastră, a intrat de cîtăva vreme pe pista anonimatului. Lipsesc echipele care să concureze în campionat (numai I.C.F. și Universitatea Cluj sînt prezente în lupta pentru titlu), lipsesc și performerii. În lotul olimpic — lărgit, cum e prefigurat el la ora actuală — nu întîlnim decît patru nume de studenți : icefiștii Virginia Bonci, Iosif Naghi și Mihaela Peneș, și săritorul în înălțime Ioan Șerban — student la Politehnica din Capitală, dar legitimat la Rapid. Clujul și Timișoara și-au pierdut, din păcate, bunele tradiții în creșterea atleților. Iașul nu le-a avut niciodată și nici nu încearcă să le aibă, iar facultățile cu profil de educație fizică de la institutele pedagogice se mulțumesc numai dacă furnizează cîte o surpriză la campionatele universitare. Cauzele și măsurile sînt, fără îndoială, multiple și ar merita o adîncă reflecție. Rezumăm acum trei dintre cele mai însemnate : 1) Actuala formă de organizare a cluburilor studențești frînează dezvoltarea atletismului, sport individual care necesită un mare volum de muncă cu fiecare om în parte, impunîndu-se o centralizare a forțelor de care dispunem la ora actuală (în acest sens ar fi nimerită înființarea unor puternice cluburi studențești de atletism în marile centre). 2) Pentru că tinerii vin în anul I fără nici o clasificare sportivă (la Agronomia bucureșteană dintre 650 de „boboci" nici unul nu are categoria I sau a II-a) sînt necesare măsuri de dezvoltare a sportului în școli și de înființare a unor secții de juniori pe lîngă cluburile studențești. 3) În sfîrșit, dat fiind numărul mic de antrenori specializați în atletism, se simte nevoia ca cei existenți să-și îndeplinească cel puțin datoriile elementare.

Gimnastica studențească se complace, de mai mulți ani, într-o mediocritate condamnabilă. A fost odată o echipă de aur (Știința București, campioana și reprezentanta României — bisată la Melbourne, distinsă cu bronz la Roma și la Mondialele de la Moscova, socotită printre favorite la orice mare concurs internațional). A fost... Paradoxal, deși toate componentele acelei vestite formații au ajuns profesoare de educație fizică (specializate în gimnastică), nu avem încă în țară — nici în școli, nici în facultăți — elemente crescute pentru marile performanțe. Noi am propune o consfătuire pe țară a gimnasticii. Dar cine ne-aude ?

Fotbalul ! Nu intrăm în amănunte tiindcă situația soccerului nostru studențesc o cunosc și copiii : la sfîrșitul campionatului, în vară, craiovenii s-au clasat pe locul trei și clujenii pe șase ; timișorenii și ieșenii au retrogradat din divizia „A", dar numai ultimii dau semne evidente că vor și pot să revină. Nu mai insistăm asupra fotbalului și pentru că rubrica noastră își spune cuvîntul în acest sens săptămînă de săptămînă. Atîta timp cît în școli fotbalul va fi interzis, iar în locul maidanelor dispărute nu vor apărea terenuri de joacă pentru copii, atîta timp cît la federație și la cluburi se întîmplă ce se întîmplă — nu vom avea fotbal nici în facultăți. Se aud, pe ici — pe colo, și voci care propovăduiesc stingerea, înmormîntarea fotbalului studențesc, pe care-l socotesc o plagă în ansamblul fotbalului din țara noastră. Nu cred într-o îmbunătățire dacă s-ar proceda astfel pentru că, cel puțin acum, cele două teamuri studențești — avînd antrenori deosebit de pricepuți — practică un joc modern și curajos, rezultatele bune ale oltenilor și clujenilor fiind rodul unor evoluții spectaculoase. Dar dacă alții se gîndesc la desființare, cu atît mai mult trebuie să ne gîndim noi... și să facem ceva pentru a cîștiga dreptul la viață al fotbalului studențesc.

DAR CEI 95.000 ?

În cluburile universitare, și în celelalte, activează cam 5.000 studenți de performanță. În facultățile noastre învață însă 100.000. Unde, cînd și cum fac sport ceilalți ? Din păcate, și aici e nodul gordian al problemei, dacă intri într-o facultate și adresezi această întrebare primului tînăr întîlnit, nu vei primi un răspuns limpede și mulțumitor. Lui, studentului de rînd, i se oferă posibilitatea o dată sau de două ori pe an de a participa la o cupă — organizată cu prilejul unei zile festive — sau la un campionat universitar. Dar nu se duce din jenă, pentru că va întîlni acolo tot pe vedetele facultății, în fața cărora neîndemînarea lui e ridicolă. Ar vrea să poată ieși cînd are chef și timp liber pe un teren unde să poată bate mingea numai cu cîțiva amici, ar vrea să aibă niște aparate de gimnastică sau ar vrea să se organizeze pentru el și ceilalți nesportivi, săptămînal, o zi de antrenamente. Comisiile sportive studențe profesorii de educație fizică se ocupă însă numa competiții și de echipe, n-au timp de el, studentul de rînd. Ar face și singur sport, dar n-are unde. La stadion n-are acces tiindcă nu-i legitimat, deși nu înțelege de ce nu apar ca ciupercile terenuri de baschet, volei, tenis, fotbal pe locurile virane din jurul stadioanelor sau complexelor sociale studențești. Acestea din urmă au devenit, de fapt, niște plictisitoare locuri de dormit și de mîncat. Atît ! N-au locuri și instalații pentru distracții, ori pentru sport, așa cum se întîmplă în multe alte țări. Să ne mai mirăm atunci că multe campionate universitare sînt parodii sau că nu vin studenții la concursurile ce le organizăm din cînd în cînd și din gînd în gînd ? Să ne mai mirăm că nu apar performerii sau că sportul universitar e rămas considerabil în urmă ? ! Nu ne mai mirăm, tovarăși !

ÎN SFÎRȘIT, UN CAPITOL TOTAL POZITIV

E vorba de turism. Nu știu dacă e sport și dacă e de performanță, dar în mediul universitar se bucură de cea mai mare popularitate. Cu trenul sau cu autocarul sau cu vaporul, dar mai ales pe jos — studenții noștri pleacă la sfîrșit de săptămînă și în zilele de vacanță să colinde plaiurile și să cutreiere văile munților. Cifrele sînt, aici, cum nu se poate mai edificatoare : peste 40.000 de studenți excursioniști într-un an ; 10.000 dintre ei au participat la excursii mai lungi de 2 zile.

Este trist că, pentru a rotunji bilanțul sportului nostru universitar pe un an întreg, simțim nevoia să împrumutăm niște cifre din... turism. Trist, dar adevărat ! Și ceea ce e mai îngrijorător, nici anul 1968 nu are semne mai bune. Deie domnul să fim contrazișii de fapte. La anul și la mulți ani !

G. MITROI

RESPIRO

...Și toamna '67, care putea fi frumoasă, deveni iarnă și pe ulița fotbalului nostru. În momentul cînd directorul direcției tehnice din F.R.F., adept religios și recunoscut al betonului, rămăsese (în sfîrșit!) singur la cîrma soccerului nostru, aveam de luptat în patru calificări. Le-am ratat pe toate, cu toate că în trei aveam privilegiul de a juca returul acasă, iar în a patra un gol avans. În opt partide oficiale răsfățații noștri au marcat... 3 goluri (două juniorii, la Pitești, și unul Steaua, la București) și au primit... 11 ! ! În șase n-au dat nici un gol. Quo vadis, domine ? Sau, adusă pe caragialește, curat beton, coane Angelică !

...Cineva îmi spunea, deunăzi, că Dumitriu II joacă de parcă fotbalul n-ar valora pentru el mai mult decît o haină — care cînd s-a murdărit, o perii, cînd s-a rupt, o cîrpești, dar te străduiești să rămîi îmbrăcat cît mai mult. Te pomenești !

...Dumitru Nicolae pare, cînd stai de vorbă cu el, un om cu cele mai bune intenții și stăpînit de sentimente duioase. Numai că noblețea simțămintelor nu dă, neapărat, și noblețea manierelor !

...Un aforism pentru voleibaliștii naționalei noastre : conștiința propriei valori degenerează în înfumurare cînd talentul dispare.

...Pe bulevard trec, la braț cu cîte o jună, fotbaliștii aflați în vacanță. Copiii și studenții chiulangii se uită la ei cu admirație (dintotdeauna gloriile apuse au mai durat încă cine știe cîtă vreme datorită admirației celor mărunți !). Ei, fotbaliștii, răspund în mod diferit : steliștii — încîntați ; dinamoviștii — resemnați; rapidiștii— mirați ; clujenii — supuși ; constănțenii — cătînd în zare ; arădenii — indiferenți ; argeșenii — obraznici; ieșenii — rușinați.

...Parafrazînd pe maestrul Geo Bogza, se poate spune și în urma marilor noastre insuccese din sportul ultimelor luni : Exasperarea noastră nu e o exasperare pură ; e o exasperare împotriva a tot ce există înapoiat în sportul nostru, o exasperare împotriva a tot ce nu există bun în sportul nostru ; o exasperare împotriva noastră ; o exasperare împotriva exasperării.

...Post-scriptum la articolul nostru „Ipostazele responsabilității" (din 13 dec.) : O afirmație are întotdeauna o valoare polemică, mai mică sau mai mare ; paradoxal, uneori ea este chiar o negație (în cazul ironiei !).